

Lano nelze tlačit

Tatána Blažková
lektorka

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

5/2023 / ročník XXXIII / 29 Kč

10 Na kus řeči s papežem Františkem

20 Udržitelné hospodaření diecéze

12 Paraguay: ráj, který trval 150 let

22 Polička: z popelky perlou

Nadační fond
BETLÉM NENAROZENÝM

Obecně prospěšná společnost
DLAŇ ŽIVOTU

Srdečně vás zveme na benefiční koncert Pavla Helana

sobota
20. května 2023
17:30 hodin
v areálu
azylového domu
pro těhotné matky
v Hamrech u Hlinska

Koncert proběhne v rámci zahradní slavnosti
u příležitosti oslav výročí

30 let Nadačního fondu Betlém nenarozeným
20 let Obecně prospěšné společnosti Dlaň životu
15 let Azylového domu pro těhotné matky v tísni
v Hamrech u Hlinska

Kontakt: Pavla Glogarová, 733 125 261, glogarova@dlanzivotu.cz

Hamry 107, 539 01 Hlinsko

www.dlanzivotu.cz

 [dlanzivotu](https://www.facebook.com/dlanzivotu)

 [dlan_zivotu](https://www.instagram.com/dlan_zivotu)

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Učit se lidské lásce
v Božím plánu
- 10 **Svatý otec**
Na kus řeči s papežem
- 12 **historie**
Ráj, který trval 150 let
- pastorace**
- 16 Příprava na SDM v Lisabonu
- 17 Láska, která se projevuje
- 18 Biblické tance
- 19 Diecézní setkání dětí
- 20 **aktuality z diecéze**
Cíl: udržitelné hospodaření
- 21 Evangelizační kurz
- 22 **zajímavá místa diecéze**
Polná: z popelky perlou
- 24 **seriál**
Řeholní řády a kongregace
- 28 **zamyšlení**
Světlo svatodušních svátků
- 29 **PMD**
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce:
Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 /5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Květnová vzpomínka

Boží pomoc v Istanbulu

Je květen a je to už víc jak dvacet let, co jsem se dvěma přáteli v tomto měsíci cestoval autem podél hranic celého Turecka. Stihli jsme samozřejmě i návštěvu Istanbulu, kde jsme zažili velkou Boží pomoc. Aspoň tak jsme to vnímali. Zaparkovali jsme a dlouhé hodiny jsme se procházeli po centru s tím, že když jsme se vydali k frekventované ulici, abychom si vyzvedli auto, zrovna kolem nás projížděla odtahová služba s naším autem! Kolega se rozběhl a odtahovku zastavil, se slevou zaplatil pokutu několik milionů lir, což bylo v naší měně dvacetisíckrát méně a auto vysvobodil pro naše další putování. Kdyby nás Boží Prozřetelnost nedovedla v pravý čas (šlo o vteřiny) na správné místo, možná hledáme auto dodnes... Tehdy jsme zaparkovali v jedné postranní uličce a vůbec jsme si nebyli jisti, kde se nalézá. A tak Pán Bůh nám zařídil příjezd auta tam, kam jsme potřebovali. Ostatně ne nadarmo jsme pak naši cestovatelskou skupinu nazvali CK Boží Prozřetelnosti.

Cestování biblickým krajem

Měli jsme svůj plán, ale dost jsme improvizovali. Stihli jsme tak vidět nádherné přírodní útvary v Göreme, mít bohoslužbu u sv. Polykarpa v Izmyru, nasát atmosféru Pavlova Tarzu nebo Mikulášovy Myry, navštívit (dnes zemětřesením postiženou) Antakiy-Antiochii Syrskou a na úbočí hory Musa Dagi jsme slavili mši svatou za oběti arménské genocidy i za usmíření obou národů... Ano, je to místo, na kterém se odehrává dramatický román Franze Werfela Čtyřicet dnů. Také jsme se dostali na kurdský východ do Diyarbakiru, Mardinu nebo Abrahámovy Cháranu, přešli řeky /ještě říčky/ Eufrat a Tigris, vykoupali se v mírně slaném jezeře Van a spali pod širákem na úpatí nádherného Araratu... Bylo toho mnohem víc.

Meryemana Evi

Ale jedno místo mi zvlášť utkvělo v paměti. Je to Meryemana Evi. Nedaleko od ruin starověkého Efezu se nachází hora, na které byly nalezeny pozůstatky staré svatyně spojené s památkou Panny Marie a podle vizí bl. Kateřiny Emmerichové je zde možné místo, kde pobývala Boží Matka na konci svého života. Celkem tři papežové navštívili toto místo: sv. Pavel VI., sv. Jan Pavel II. a Benedikt XVI. Tehdy jsme tam byli i my... Je zde malá katolická kaple a pramen vody. V zemi, kde mají křesťané jen velmi malé zastoupení, nás překvapilo, kolik poutníků sem přichází, většinou muslimů, jak sem jezdí i celé autobusy se školními dětmi, aby uctily Ježíšovu Matku Marii.

Panna Maria, která sjednocuje

Zde jsem si také uvědomil, jak je v islámu Maria ctěná. Ostatně později v Íránu jsem u křesťanského kostela objevil malou lurskou svatynku se sochou Panny Marie a kdo jí tam dává kytici květin? Místní muslimové... Ano, v mnohém se s islámem lišíme, ale jedno nás spojuje více, než bychom snad předpokládali, a to je právě úcta k Panně Marii. Citáty z Koránu o ní jsem mohl číst přímo na zdi u pramene vody v Meryemaně. Třeba tento: *Marie, Bůh si tě věru vyvolil a čistou tě učinil a vyznamenal tě mezi ženami lidstva veškerého...* Nebo: *Marie, Bůh ti oznamuje zvěst radostnou o Slovu, jež od Něho přichází, jehož jméno je Mesiáš, Ježíš syn Mariin, a bude blahoslavený na tomto i onom světě...*

Maria má jako žena mimořádné postavení v Koránu i v Bibli... Jaké místo má v našem srdci?

Všem vám žehná

Učit se lidské lásce v Božím plánu

Nenápadná žena, za kterou by mnozí nehledali cílevědomost, která přináší užitek mnohým. Taková je **Tatána Blažková**, která spolu se svým manželem a novoměstským knězem přináší pomoc a povzbuzení nejen těm, kteří se chystají vstoupit do svazku manželského, ale i těm, kteří již v manželství zažívají jeho radosti i strasti. A právě o tom se paní Tatána rozvyprávěla.

77 Pracujete na Biskupství královéhradeckém jako personalistka. Můžete se představit?

Moje cesta k personalistice byla takovým procesem hledání, během kterého jsem potkala Ježíše. Chtěla jsem pomáhat druhým, jen chvíli trvalo, než jsem pochopila jak. Po gymnáziu jsem měla příležitost studovat zdravotní školu v Německu. Byla jsem ráda za zkušenosti a jako zdravotní sestra jsem se pustila do studia sociální práce už zde v ČR. Sice to byla původně moje vysněná práce, chtěla jsem pokračovat ve stopách mé babičky a maminky, ale po státních zkouškách jsem ještě pokračovala na sociálně ekonomické fakultě v oboru management lidských zdrojů. Zjistila jsem, že mě baví věnovat se lidem a zároveň vytvářet statistiky, přehledy, rozpočty, aplikovat nové zákonné požadavky apod. Před mateřskou dovolenou jsem pracovala ve výrobní firmě jako personální manažerka. Jen jsem cítila, že toužím více poznávat, co pomáhá tomu, aby si lidé lépe rozuměli. Potkala jsem Ježíše a začala jsem poznávat, co je pravá Láska. Moji rodiče si v dětství prožili mnohá zranění a snažili se mě a mé dva bratry vychovávat, jak nejlépe uměli. V mnohém nám dokázali dávat více, než sami v dětství dostali. Jsem jim za to vděčná. Manžel to měl podobné. Velmi nás obohatil dvouletý kurz

videotréninku interakcí ve SPINu (porozumění niternosti komunikace ve vztazích pomocí videonahrávek), kde jsem pochopila, kdy se druhý cítí být přijímán a kdy odmítnut. To hodně pomohlo mně i manželovi (který se aktivně zajímal) při naší vzájemné komunikaci i při výchově dětí.

77 Pracovníci církevních soudů zjišťují, že rozpadlá manželství většinou stála jen na malé nebo žádné přípravě na manželství.

77 Jste tedy konvertitka.

S manželem jsme dostali největší dar našeho života – Ježíš vstoupil do našich srdcí souběžně. Oba pocházíme z rodin, kde se víra nepraktikovala či dokonce byla považována za nepochopitelné pánbíčkářství. Doposud naše rodiny moc nerozumí tomu, proč „musíme“ opravdu každou neděli chodit do kostela a co se to vlastně s námi stalo. Bylo to v roce 1997 a nám stačilo jen jedno setkání na téma křesťanství, kam nás pozvali kamarádi, a film Ježíš, jehož kvalitu sice někteří

shazují, ale jak je vidět, kvalita nesouvisí s tím, jaké cesty si Ježíš volí, aby druhým vstoupil do srdce. Já i můj manžel Libor jsme v tu chvíli věděli, že život chceme prožít s Ním. Libor byl sice pokřtěn jako miminko, ale také vlastně nevěděl, co znamená být katolíkem. Po křtu a konvalidaci – zplnění manželství před církví jsem prožila ohromnou krizi víry i krizi našeho vztahu. Bylo to tak náhlé a bolavé. Nikdo se nezajímal, jak po křtu svou víru prožívám. Do kostela jsem chodila jen proto, že mi bylo trapné se manželovi přiznat. Vedlo to k velkému odcizení se Bohu i manželovi. Po třech letech mi jako by postupně opadávaly šupiny z očí a zase jsem postupně začala být schopná vnímat Ježíše, jak mi dává svou lásku a skrze tuto lásku jsem začala opět vnímat Liborovu lásku. Bylo to náročné období a jsem vděčná, že se odehrálo před naším rodičovstvím.

77 Dnes jste ale velmi aktivní, a to nejen ve své domovské farnosti.

Bydlíme v Novém Městě nad Metují, kam jsem se během mého prvního těhotenství po dvanácti letech vrátila. Společně jsme vědomě hledali, jak si být vzájemně oporou a pomáhat si. Vnímali jsme, jak nám nestačí jen chodit do kostela, toužili jsme po duchovním životě. V té době se v naší farnosti stal

◀ Fungující rodina je pro Táňu Blažkovou na prvním místě

◀ S P. Stanislavem Tomšičkem na jedné z mnoha přednášek

kaplanem otec Stanislav Tomšiček. Jednou nám půjčil knihu o otci Piovi z Pietrelciny, která zasáhla naše srdce. Velmi nás oslovilo, jakým způsobem otec Pio vedl své duchovní dcery a syny, jak on prožíval svůj vztah k Ježíši. Začali jsme navštěvovat duchovní obnovy Služebníků utrpení (*Servi della Sofferenza*), jejichž charismatem je spojit se v utrpení s Kristem, odevzdávat prožívané těžkosti ve společenství s o. Piem za odčinění hříchů svých a druhých, za spásu, a tak proměňovat utrpení ze smutku v radost. Naše srdce se stala horlivá a v této atmosféře jsme vychovávali naše děti. Chtěli jsme jich pět, ale moje zdraví to neumožnilo. Jsme Bohu vděční za naše čtyři, z nichž Filípek je už našim přímluvcem v nebi. Daniel, Magdalena a Julie jako děti postupně prožívaly naši prohlubující se lásku k charismatu.

🔥 Žijete tedy spiritualitu podle italského společenství?

S manželem jsme v San Giovanni Rotondo složili dočasné a v roce 2014 trvalé přísliby a žijeme podle závazků vyplývajících ze stanov italského Sdružení Servi della Sofferenza, které vychází ze Sekulárního institutu Služebníků utrpení – k němu je vázáno duchovními a právními pouty, účastní se jeho charismatu a poslání jako jediná duchovní rodina. Věříme v důležitost společné rodinné modlitby a zároveň se snažíme dětem otevírat prostor pro jejich osobní prožívání vztahu k Bohu. Líbí se mi pořekadlo: „*Lano nelze tlačit.*“

Ano, nemůžeme děti někam tlačit, učíme se je s Boží pomocí vést. Někdy nám to jde lépe, někdy hůře, uvědomujeme si svou nedokonalost. Jsme Bohu vděční, že je v Jeho moci doplnit to, co nám se nedaří. V duchovním životě nám pomáhají pravidelné duchovní obnovy naší duchovní rodiny, které máme jednu za měsíc spolu se mší svatou a svátostí smíření. Jsem vděčná za každodenní možnost být na mši svaté (u nás nebo v Hradci Králové) a rozjímat, za modlitbu breviáře a růžence. Vnímám, jakou pomocí je čerpat přímo z Pramene. Souběžně máme rádi humor, často se doma nasmějeme. Je nám blízký ten cimrmanovský. Také otec Pio z Pietrelciny rád vyprávěl vtipy a bavil své spolubratry.

◀ Snoubeneckým či manželským párům se Blažkovi věnují převážně individuálně

🔥 Kdy vás poprvé napadlo, že byste se mohli coby manželský pár věnovat práci se snoubenci, manželi, rodinami?

Rodinám jsem se věnovala pomocí video-tréninku interakcí už od roku 2006, byly to také projekty pro školky, školy i spolupráce v domově pro seniory (a nyní v azylovém domě pro maminky s dětmi). Otec Stanislav nás občas pozval, abychom se zapojili do jeho přednášek pro manžele, a když diecézní Centrum pro rodinu nabídlo kurz pro lektory příprav snoubenců na manželství, neváhali jsme.

🔥 Jak jste začali stavět svoji vizi práce?

Vize hodně souvisí s naším tříletým studiem manželství a rodiny při Institutu Jana Pavla II. Lateránské univerzity v Římě, které zde v ČR v klášteře na Vranově u Brna zprostředkovala Akademie kanonického práva. Společně s otcem Stanislavem nás velmi oslovily katecheze Jana Pavla II. o lidské lásce v Božím plánu. Teologická antropologie a další úžasné předměty nám otevřely oči pro nahlédnutí, jak to Bůh myslel se stvořením člověka a s manželskou láskou. Pochopili jsme díky tomu také kořeny naší manželské krize před mnoha lety. Porozuměli jsme, jak čerpat ze svátosti manželství a uvědomili si, že mnoho věřících manželů netuší, jaké milosti a poklady obdrželi a neví, jak jim své manželství otevřít.

🔥 Na čem jste postavili vaše společné působení?

◀ Návčik jak nezpovídat, živé obrazy inspirované dílem Jára Cimrmana

◀ I úklid kostela lze provádět s humorem

Velkou část opíráme o spolupráci svátosti kněžství a svátosti manželství. Řekla bych, že stavíme na rozličnosti a hledáme jednotu. Každá přednáška, duchovní obnova, příprava společných textů je o společném rozlišování, aby výsledek korespondoval s tím, co neseme ve svých srdcích. Otec Stanislav by rád uchoval hloubku teologického poznání, já mám tendenci víc zjednodušovat a přibližovat praktickému životu manželů a manžel jako strojař potřebuje, aby vše bylo uchopitelné z jeho úhlu pohledu, který je víc technický. Navíc je silný introvert a stále ho obdivuji, jak je otevřený službě druhým, a co vše je ochoten překonávat, aby vystoupil a promluvil před druhými.

S manželem se tedy věnujeme snoubencům a doprovázíme manžele, kteří prožívají ve svém vztahu nepochopení, odcizení, nebo jen chtějí prohloubit či ukotvit svůj vztah. Párové doprovázení má svá specifika a manželé nám mnohdy dávají zpětnou vazbu, jak pro ně je důležité, že se jejich problémům nevěnuje jen muž nebo jen žena. Někdy je zapotřebí odkázat na odbornou pomoc a manžele doprovázet, než dostanou termín u odborníka.

77 A jak tedy vypadá vaše doprovázení v praxi?

Z počátku byly naše společné přednášky s otcem Stanislavem hodně odborné, byli jsme naprosto uchvázeni Teologií těla.

Postupně se snažíme témata zjednodušovat a více propojovat s praktickým životem. Naší touhou je, aby manželé porozuměli, jak Ježíš působí v jejich vztahu, jak zrcadlit Jeho lásku k církvi ve svém vlastním manželství. Ježíš přišel mezi nás jako člověk proto, aby miloval, ne aby byl milován.

77 Po křtu a konvalidaci – zplatnění manželství před církví jsem prožila ohromnou krizi víry i krizi našeho vztahu. Nikdo se nezajímal, jak po křtu svou víru prožívám.

My se snažíme v manželském vztahu primárně zabývat tím, jak milovat druhého jeho způsobem lásky, nebo se zaměřujeme na naše zranění a to, že nás druhý nemiluje tak, jak bychom to sami potřebovali. Důležité je, chtít obejmout druhého jeho způsobem, ve kterém se může cítit jedinečný a vzácný. A to, co sami od druhého nedostáváme, se učíme hledat u Ježíše, který to tak krásně řekl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek“ (Jan 14,23).

Proto se také snažíme při přednáškách i duchovních obnovách pro manžele

otevřít prostor pro osobní rozjímání s Bohem a následně pro rozhovor manželů mezi sebou navzájem. A kdo chce, může sdílet, jaký dotek Ducha Svatého ucítil, co si uvědomil. Mnohdy také slycháme, že jsou účastníci rádi, když jim na jejich otázky odpovídá kněz i manželé.

77 Jistě se dostáváte skrze své působení i k různým těžkým situacím v rodinách...

Ano, v rodinách jsou někdy opravdu velké těžkosti, hluboká zranění, se kterými se při doprovázení druhých setkáváme. A pokud se jeden z manželů není ochoten druhému darovat, není v lidských silách bez Boží pomoci toto unést. Mnohdy to ale není o neochotě, ale manželé se prostě „jen“ ve svých projevech lásky míjí. Uvědomujeme si proto, jak je i pro naše manželství důležité nechat se doprovázet v duchovním i v manželském životě. Pokud chceme čerpat lásku přímo z Prameně, potřebujeme se učit nahlížet na náš vztah ze širší perspektivy. Jinak bychom se mohli uzavřít do našich očekávání a představ o druhém a tím se postupně ponořovat do tmy.

77 Jak na to vše reagují vaše děti?

Vnímáme, že se pro naše děti stává samozřejmá služba druhým, i když se občas nechce... A to bych řekla, že je přirozený boj téměř každého z nás. Časem ale přestává být bojem a služba se stává něčím automatickým – někdo nás

(Obnovení manželského slibu v Káně Galilejské

(S celou rodinou ve Svaté zemi

potřebuje, tak nepřemýšlíme o našem pohodlí, prostě jen otevíráme svá srdce druhým. Myslím, že nejde o plod naší práce. My se jen snažíme zasévat a modlíme se.

” Díky vaší společné práci vznikly i dvě publikace.

Už během studia jsme měli mnoho otázek na naše profesory. Velmi nás přitahuje téma doprovázení manželů manželskými páry. Profesoři, kterých jsme se na toto téma ptali, nás ale shodně směřovali, abychom se nejdříve věnovali přípravám na manželství, aby byly něčím jako katechumenátem, aby snoubencům pomohly porozumět tomu, zda chtějí uzavřít takové manželství, jak ho vidí církev, a s tím na sebe vzít související zodpovědnost a závazky.

Romantická láska postavená na citech může vypadat krásně, ale pro uzavření manželství je to příliš málo a mnohdy následně dochází k velkým zraněním. Proto jsme se otcem Stanislavem několik let věnovali vytvoření Příprav snoubenců na darování se v manželství, které jsou určeny nejen snoubencům, ale i pro prohloubení manželského vztahu. Na jejich vzniku jsme měli příležitost spolupracovat s mnoha úžasnými lidmi z různých diecézí, bylo to pro nás velkým obohacením. A jsme vděční také za spolupráci s Akademií kanonického práva, díky které byly publikace vydány. Zejména pracovníci diecézních církevních soudů často

zjišťují, že rozpadlá manželství většinou stála jen na malé nebo žádné přípravě na manželství. V církvi aktivním mladým lidem se dokonce mnohdy dostane informace: „Však vy už všechno víte.“ Ale to je velký omyl. Pokud se z „já“ a „ty“ má stát „my“ a společně se máme stávat chrámem Ducha Svatého, je to velká změna pro vzájemný vztah i pro společný život s Bohem.

” Pokud se jeden z manželů není ochoten druhému darovat, není v lidských silách bez Boží pomoci toto unést. Mnohdy to ale není o neochotě, ale manželé se prostě „jen“ ve svých projevech lásky míjí.

A ani tzv. „život na hromádce“ není žádnou zárukou, že se mladí lidé budou umět vzájemně darovat jeden druhému. Pomocí metodiky s texty pro lektory a pracovního sešitu se mladým lidem i manželským párům otevírají jednotlivé oblasti jejich života, ve kterých se dozvídají, proč se druhému odevzdávat a jak jej přijímat, jak díky rozdílnostem utvářet jednotu. Ozývají se zájemci z různých míst naší země i ze Slovenska.

” Za svoji práci jste dostala papežské vyznamenání.

Bylo pro mě těžké tak velké ocenění přijmout. Jsem vděčná našemu diecéznímu biskupovi Janu Vokálovi, že je pro něj důležitá služba manželům a rodinám. Snažíme se jen být nástrojem a moc Bohu nepřekážet v Jeho působení v druhých. Vím o tolika úžasných lidech, kteří žijí pro církev, slouží Ježíši a Panně Marii a s jejich pomocí druhým. Opakovaně jsem se Ježíše ptala, proč zrovna já. Případně mi samozřejmě věnovat se druhým. Jen se snažím využívat dary, které jsem nezaslouženě od Boha dostala. Souzním s názorem, že důležité je dílo, na kterém člověk s Boží pomocí spolupracuje. Manželství a rodiny prožívají velké krize, jsou vystavené neskutečnému tlaku světa, který bagatelizuje a překrucuje Cestu, Pravdu, Život. Pojďme poznávat a učit se lidské lásce v Božím plánu.

” Je něco, po čem toužíte profesně a soukromě?

Abychom se stále lépe učili přijímat Boží vůli a byli Jeho služebníky. Sama se stále učím neposuzovat druhé, prosím Ježíše, aby mi pomáhal vidět je tak, jak je vidí On. Je úžasné radovat se z toho, že jsme každý jiný. Vždyť díky rozličnosti, ve které nás Bůh stvořil, se můžeme doplňovat, můžeme Boha společně chválit a druhým ukazovat cestu k pravé Lásce.

Publikace Příprava snoubenců na darování se v manželství

- **metodika s texty pro lektory a doprovázející** (formát A4, 220 stran v kovové kroužkové vazbě)
- **pracovní sešit pro snoubence** (formát A4, 101 stran v lepené vazbě)

O publikacích a o darování se v manželství se můžete více dozvědět z rozhovoru, který naleznete v **archivu rádia Proglas** pod názvem **Přípravy snoubenců podle nové metodiky**. Hosty studia jsou Mons. Karel Orlita, P. Karel Skočovský, P. Stanislav Tomšíček a Taťána Blažková. Mají v oblasti spolupráce s manželi různé zkušenosti jako je specializace na teologii těla Jana Pavla II. a na svátostné manželství, věnují se doprovázení snoubenců i manželů, účastní se výpovědí těch, kterým se manželství rozpadlo a řeší jeho anulování u církevního soudu. Rozhovor není jen o textech přípravy, ale i o nejčastějších úskalích a problémech, se kterými se snoubenci jak v kurzech, tak v životě často potýkají, a které je případně čekají i v manželském životě.

V praxi se ukazuje, že jsou publikace vhodné pro

- zejména přípravu snoubenců na darování se v manželství,
- prohloubení vzájemného vztahu manželů,
- přípravu na obnovení manželského slibu,
- vedení společenství manželů,
- doprovázení manželských párů v jejich různých životních situacích,
- hlubší porozumění svátosti manželství a tomu, co znamená, že samotný Ježíš je snoubencem manželů.

Autoři: Stanislav Tomšíček, Taťána a Libor Blažkovi.

Cena: metodika s texty pro lektory 400 Kč, pracovní sešit pro snoubence 132 Kč

Způsob objednání a doručení: e-mailem na adrese blazkova@bihk.cz, je možné osobní vyzvednutí nebo zaslání přes Zásilkovnu spolu s úhradou poštovného

(Knižní tipy

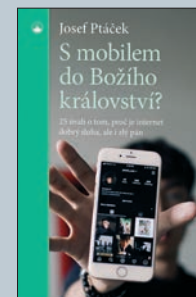
Karmelitánské knihkupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173
e-mail: hradec@kna.cz
web: eshop.cirkev.cz

Josef Ptáček

S mobilem do Božího království?

O přednostech a úskalích života s chytrým telefonem

25 kapitol o tom, jak mobil a internet využít co nejlépe a jak se přitom vyhnout různým úskalím. Autor je optimista i realista. Mobilní telefon a internet se mohou stát nástrojem růstu Božího království v našem životě i v životě těch, s nimiž se skrze ně setkáváme. *Brož., 120 s., 219 Kč*

Jan Twardowski

Dvanáct slov

Jak v sobě rozvíjet plody Ducha Svatého

Apoštol Pavel je označuje za plody Ducha Svatého: on jich uvádí devět, tradice rozšířila jejich počet na dvanáct. Dvanáct podstatných slov, která uzdravují naši duši. Jak s nimi žít v 21. století? *Brož., 144 s., 229 Kč*

Na kus řeči s papežem Františkem

Argentinský portál Infobae otiskl rozhovor papeže Františka s argentinským knězem a bývalým Bergogliovým mluvčím z Buenos Aires, **Guillermo Marcó**. Svatý otec mluví o svobodě, kněžském povolání jako neustálé službě, mocné přímlově Panny Marie rozvazující uzly a svatého Josefa. Nakonec odkazuje krátká poselství dětem, mladým, rodičům, nemocným a seniorům.

Když se procházím po Svatopetrském náměstí, myslím na miliony lidí, kteří by si rádi popovídali s papežem Františkem. Měl jsem tuto vzácnou výsadu po celá léta. V Buenos Aires jsem s ním běžně mluvil, někdy i vícekrát denně. Dnes jsou kontakty méně časté, ale papež si zachovává svěžest blízkosti a přátelství nabytého v průběhu let; v tomto ohledu se nezměnil ... Poslouchat ho je obzvláště zajímavé ...

?? Nejprve se tě chci zeptat: Co tě nejvíce přitahuje na následování Ježíše?

Nedokážu to vyjádřit slovně. Co mohu říci, je, že když jsem s Ním v souladu, cítím pokoj, cítím se šťastný. Když ho nenásleduji, protože jsem unavený, protože jsem si stanovil určitý čas nebo časový limit, cítím se mdlé. Jako bych už byl naplněn svým životem... Někdo mi jednou řekl: „*Bůh ti dává svobodu, vždycky ti dává svobodu, ale jakmile poznáš Ježíše, svobodu ztrácíš*“.

To ve mně vyvolalo krizi. Nevím, jestli svobodu ztrácíš, nebo ne, ale způsob, jakým tě Pán volá a navazuje s tebou dialog, tě nutí říct *„ne, nikam jinam nepůjdu, to mi stačí“*. Takže cítím tu rovnováhu v dobrém slova smyslu, nikoli psychologickou, ale pokoj, a to i ve chvílích velké nerovnováhy způsobené těžkými situacemi, kterým je třeba čelit.

☞ Otec Guillermo Marcó a papež František v červenci loňského roku

?? Tam, v oné zpovědnici ve farnosti San José de Flores, jsi rozpoznal své povolání: co na něm bylo zvláštního?

Je zajímavé, že po tomto zážitku z 21. září jsem pokračoval ve svém životě, aniž bych věděl, co budu dělat. Ale bylo v tom něco jiného, co se mě pomalu zmocňovalo. Nevykročil jsem z té zpovědnice rovnou do semináře... Uplynuly tři roky. Je to jako proces, který mění tvou orientaci, tvé opěrné body. Pán vstupuje do tvého života a přeuspořádá ho, aniž by ti bral svobodu. Nikdy jsem neměl pocit, že bych nebyl svobodný.

?? Stále se označuješ za kněze: co se ti na kněžském povolání nejvíce líbí?

Být ve službě. Jeden kněz, který bydlel ve velmi chudé čtvrti, nikoli ve favele, ale skoro, a faru měl hned vedle kostela, mi vyprávěl, že když zavřel dveře, lidé mu bouchali na okno. Pak si pomyslel, že zavře to okno, aby ho lidé nechali na pokoji. Lidé tě ale nenechají na pokoji. Avšak na druhou stranu mi říkal, že když to okno zavře, nebude klid, ale bude to mnohem horší. Protože jakmile se dostanete do rytmu služby, cítíte se špatně, když si vezmete kousek sobectví pro sebe. Povolání

ke službě je trochu takové, že si nedokážete představit život, pokud nesloužíte. Po zkušenosti kněžství bych nevyměnil kněžství za nic jiného. Navzdory omezením, chybám, hříchům chci být nadále knězem.

77 Co kněžím říkáš?

Říkám jim, aby byli kněžími. A pokud vám to nevyhovuje, hledejte jinou cestu, církev vám otevře jiné dveře. Ale nestaňte se funkcionářem. Rád říkám toto: buďte pastýři lidí, nikoli státními církevními úředníky.

77 Jak vnímáš bratrství mezi kardinály?

Z dlouhodobého hlediska existuje blízkost. Mohou mít různé názory, ale dobré je, že vám řeknou, co si myslí. Obávám se skrytých záměrů. Když něco proti někomu máte a neřeknete to. Děkuji Bohu, že v kardinálském kolegiu existuje komunikace, a to jak mezi jeho novými, tak mezi staršími členy, a že mezi sebou svobodně mluvíme.... Nevím, jestli všichni, ale mnozí ano. Někdy si vyslechnu nějaké varování, poděkuji, popřemýšlím o tom a pak to řeším, řeknu jim, jak ... nebo je neposlouchám, řeknu jim, neposlechl jsem tě z takových či onakých důvodů. Ale dialog tu volně běží.

77 Pěstuješ různé formy zbožnosti. Sedíme tady pod obrazem Panny Marie rozvazující uzly, jejíž úctu sis osvojil v Německu. Můžeš nám říci, proč jsi vždy zasílal lístky s tímto obrazem?

Nikdy jsem se nevydal na místo, kde uchovávají původní obraz. Jednou mi ho poslala jedna německá řeholnice jako pozdrav. Líbil se mi. V Argentině jsem pak začal tento obraz uctívat. Příběh je krásný, obraz za moc nestojí, je z pozdního, už dekadentního baroka. Jeden malíř té doby posílal svou ženu do pekla. Byli velmi katoličtí, ale každý den se hádali. Tento muž si jednou přečetl text svatého Ireneje z Lyonu, podle něhož uzly, které naše matka Eva svázala svým hříchem, rozvázala naše matka Maria svou poslušností. Koncil to převzal a zahrnul to, myslím, do konstituce

o církvi. Jemu se to líbilo, a tak požádal Pannu Marii, aby rozvázala uzly, který měl se svou ženou, protože si nerozuměli. A proto je níže vyobrazen archanděl Rafael s Tobiášem, který ho vede, aby našel svou snoubenku, svou ženu, a setkal se s ní.

Panna Maria učinila zázrak a od toho se vše odvíjelo. Osvojil jsem tu zbožnost. To město je Augšpurk, obraz najdete v kostele svatého Petra v Perlachu. Nikdy jsem tam nejel, byl jsem jen kousek od něj ve Frankfurtu. Ale stačilo mi to a pobožnost se začala šířit v Argentině. Jako by vám Panna Maria dokázala pomoci v rozuzlení různých problémů, jak říká text svatého Ireneje.

77 Říkám kněžím, aby byli kněžími. A pokud vám to nevyhovuje, hledejte jinou cestu, církev vám otevře jiné dveře. Ale nestaňte se funkcionářem ... buďte pastýři lidí, nikoli státními církevními úředníky.

77 Rozmotat uzly života...

V tom spočívá „mateřkost“ Panny Marie.

77 A co svatý Josef?

Svatého Josefa mi do hlavy vložila moje babička. Jako dítě jsem s ní odříkával modlitby ke svatému Josefovi. Ta úcta mi zůstala.

77 Máš také malou sošku spícího svatého Josefa. Pod něj vkládáš zvláštní prosby...

Když mě žádají o modlitby, vkládám je pod něj a říkám mu: „Ty, který spíš, vyřeš ty problémy“.

77 A svatá Terezička?

Svatá Terezička mě vždycky přitahovala... Její odvaha obyčejného člověka. Když se mě zeptáte, co měla mimořádného? Nic. Byla to chudá, normální řeholnice. Ve svých posledních dnech prožila i největší temnoty, největší pokušení proti víře, prošla jimi všemi. Normální žena.

77 Na závěr tě poprosím o několik krátkých poselství. První poselství je určeno dětem:

Pečujte o prarodiče. Mluvte s nimi. Navštěvujte je. Nechte se prarodiči rozmazlovat.

77 Mladým lidem.

Nebojte se života. Nestůjte na místě. Jděte kupředu. Budete dělat chyby, ale nejhorší chybou je stát na místě, takže jděte dopředu.

77 Otcům a matkám...

Neplývejte láskou. Pečujte jeden o druhého, abyste se mohli lépe starat o své děti.

77 Nemocným...

Ach, to je těžké, protože radit trpělivost je snadné, ale já sám ji nemám, takže chápu, když se trochu rozčílíte. Proste Pána o milost trpělivosti a on vám dá milost to všechno vydržet.

77 Nakonec poselství pro seniory, o kterých tak často mluvíš...

Nezapomínejte, že jste kořeny. Staří lidé mají právě toto předat mladým lidem, dětem a dospívajícím. Ten verš z knihy Joel vystihuje, jaké je vaše povolání: staří uzří vidění a mladí budou prorokovat. Když jsou spolu, staří sní o budoucnosti a předávají tyto sny dál a mladí, podporování starými, jsou schopni prorokovat a pracovat pro budoucnost. Spolu s mladými se ničeho nebojte. Zatrpklý starý člověk je velmi smutný. Je horší než smutný mladý člověk. Proto pokračujte vpřed spolu s mladými lidmi.

◀ Přehled jezuitských cest do Ameriky v 16.–17. století

◀ Chrámová loď kostela redukce Jesus de Tavarangué

Ráj, který trval 150 let

V Paraguayi pobýval v listopadu loňského roku broumovský děkan **Martin Lanži**. U města Areguá tam téměř dvě desetiletí působí Centrum Božího milosrdenství. Věnuje se převážně práci s dětmi a mládeží.

Od roku 2006, kdy tam začaly stavební práce, vyrostla jídelna pro chudé děti a drogově závislou mládež, klášter pro postulanty a kněze, dům pro sestřičky, vrtaná studna s věží na vodu, transformátor, zdravotnické středisko. Stavby byly v převážné většině vybudované z darů z Jihlavy a České republiky.

„Všechno začalo v době, kdy v Jihlavě působil polský kněz P. Marek Duda,“ vysvětluje P. Martin Lanži. Jeho představení ho na počátku tisíciletí vyslali do Jižní Ameriky. Nedaleko hlavního města Asunción tam na okraji pralesa prakticky z ničeho vybudoval živou misi. Jedním z jejích sponzorů je už roky jihlavský podnikatel Petr Kopřiva. Kořeny má ve Vernéřovicích na Broumovsku. Já si tam rád odlétnám prodloužit léto, které v čase našeho podzimu v Paraguayi teprve začíná. Pro mě jsou to 2–3 týdny odpočinku, kdy opravdu vypínám evropský prostor.

Dobřími dušemi jsou v Areguá vedle minoritů v čele misie Milosrdné sestry III.

řádu sv. Františka z Assisi z ostravsko-opavské diecéze. Pracují s dětmi a mládeží z nejhudších osad. Navštěvují je v jejich obydlich, zajišťují jejich vzdělávání, katecheze, obstarávají léky, jídlo, pomáhají najít práci jejich matkám.

🔥 **Na počátku 17. století začaly v Paraguayi vznikat tzv. redukce, indiánské osady zřizované jezuity. Kvůli jejich značné autonomii a společenskému uspořádání bývají někdy označovány jako jezuitský stát. Z kdysi prosperujících misí zbyly dnes pouze ruiny. Tři z nich – ve městech Jesús, Trinidad a San Cosme y Damián – jsou památkami UNESCO**

Redukce jsou na opačné straně Paraguaye. Když si představíme mapu, tak misie bratra Marka je asi hodinu cesty od hlavního města Asunción. Ty známé redukce jsou na opačné, východní straně Paraguaye. Když tam jedeme, znamená to nějakých 300 km napříč celou Paraguayí, do míst, kde se nachází známá hydroelektrárna

Itaipú. Druhá nejvýkonnější vodní elektrárna na světě, ležící na řece Paraná, na hranicích Brazílie a Paraguaye. A také největší vodopády na světě Iguacu.

Je to chudá země. Zajímavé určitě je, že tam, stejně jako u nás, došlo v roce 1989 ke změně společenského klimatu. K ekonomickému rozvoji ale nedošlo, sociální nůžky jsou tam opravdu hodně rozvětvené. Nicméně, postupně budují silnice, mladí lidé mají zájem pracovat v cestovním ruchu. Na druhé straně česká misie samotnou svou existencí dokazuje nízkou sociální úroveň. Ovšem má-li někdo schopnosti a zájem, může tam získat nejen základní vzdělání. Jeden ze synů z misie teď dokonce studuje v Římě na kněze. Až takhle daleko se dá dojít.

Jezuité jsou u nás někdy vnímáni jako tmáří pronásledující nekatolíky. Mají ale za sebou četné úctyhodné počiny. Možná to nejužasnější, co se jim podařilo, bylo vybudování fungujících misí v oblasti kolem řeky Paraná. Dnes jsou pozůstatky

Bydlení indiánů – redukce Santa Trinidad

Nový kostel

těchto redukcí němými svědky ráje, který trval 150 let.

77 **Chce-li někdo pochopit význam jezuitských redukcí v dobách jejich největšího rozvoje, měl by se určitě podívat na snímek Misie z roku 1986. Je to film pro každého, kdo se chce dozvědět více o kolonizaci Jižní Ameriky a roli jezuitů v mocenském boji mezi Španěly a Portugalci. V hlavních rolích Jeremy Irons a Robert de Niro, a především skvostná, empatická hudba Ennia Morriconeho.**

„Z mé několikrát opakované zkušenosti je vzpomínka na jezuitu vysloveně dobrá,“ pokračuje P. Martin Lanži. První redukce, tzv. misie, vzniká roku 1612. Misionáři vyplouvali za svým posláním ze španělského Cádiz. Lodě mířily do dnešních USA, Kanady i Jižní Ameriky. Jezuité, paradoxně více než misionáři 19. století, osvědčili schopnost inkulturovat se, osvojit si jazyky a zvyky domorodců, a to i v Číně, Indii, na Filipínách a v dalších zemích. V Paraguayi působili 155 let. Ve svých nejlepších dobách představovaly redukce hospodářsky vysoce efektivní společnost, v níž indiáni žili civilizovaným životem a jako rovni bílým. Soukromé vlastnictví bylo výrazně potlačeno. Disponovali vlastní výkonnou armádou vyzbrojenou moderními zbraněmi, z nichž část si sami vyráběli.

V roce 1767 dochází ke zrušení redukcí, posléze i samotného řádu (1773). Ze

začátku se působení jezuitů setkávalo ze strany místních indiánů, zvláště kmene Guaraní, s despektem. Pak to bratři zkusili přes kasiky, to je termín označující indiánské náčelníky v období conquisty a španělského koloniálního panství v karibské oblasti a v Novém Španělsku. Když jezuiti získali na svou stranu kmenové náčelníky, měli vyhráno. Redukcí bylo nakonec 33, a to na území, o které soupeřily Španělsko a Portugalsko. Domorodí indiáni si vyhodnotili, že je pro ně výhodné mít jistotu v rámci redukce. Jedna měla i 5 tisíc obyvatel, to byla hospodářská jednotka, která měla třeba i tisíc vojáků, oni se museli bránit před ostatními Indiány, Portugalci, případně Španěly. Dodnes, když tam procházíte, tak tam vidíte strážní věž. Hospodářsky byli zcela samostatní, všechno si postavili vlastníma rukama. Lámali kámen, vyráběli střešní krytiny, mimochodem ... při výrobě tašek se hlína zpracovávala na nohou, a tak mají zaoblený tvar stehy indiánských žen. Redukce vedli vždy dva jezuitští kněží. Existoval snad nějaký zákaz vycházení po 22. hodině, ale neexistoval trest smrti. Když se někdo prohřešil, skončil ve vězení. Každá misijní osada byla postavena kolem širokého centrálního náměstí. Náměstí z jedné strany tvořily kostel, škola, dílny, hřbitov a tzv. velký dům pro vdovy a sirotky. Na druhé straně byla obydlí domorodců. Kromě výroby stavebního materiálu měli obyvatelé redukcí také polní hospodářství. Pěstovali yerba maté, cesmínu paraguayskou, což je stálezelený strom, z jehož lístků se

připravuje v Jižní Americe velmi oblíbený čaj. Na jejich pozemcích rostla kukuřice, rýže, cukrová třtina, pásli se dobytek. Dostali kus políčka, o které se měli starat. Všechno tam roste „samo“, neměli tedy důvod myslet jako my na to, co bude „až se zima zeptá, co jsi dělal v létě“. Jezuité se je snažili přivést k práci, ale často to nedopadlo podle jejich představ. Přivedli na pole volka s pluhem, a když se vrátili, pluh hořel a nad ohněm se točil vůl. Indiáni nemyslí na zadní kolečka ani do budoucna. Neplánují, žijí okamžikem.

Základním úkolem misie bylo vzdělávání domorodců a jejich obrácení na křesťanskou víru. Výuka, tj. čtení, psaní a základní matematika, probíhala v domorodém jazyce guaraní. Jezuitský systém se dobře zaběhl, domorodci ho přijali a byl velmi úspěšný jak po stránce misijní (domorodci přijali křesťanství), tak i po stránce ekonomické. Pod vedením jezuitů pracovali indiáni nejen v zemědělství, ale vyráběli i velice hodnotné předměty – hodiny, hudební nástroje, kněžská roucha. Prokázali také mimořádnou zručnost při opisování náboženských knih.

Když první jezuité začali pronikat podél řek do pralesů Paraguaye, indiáni se vždy báživě stáhli. Kněží si však brzy všimli, že když na svých loďkách zpívali duchovní písně, domorodci se vynořovali z houštin a dávali najevo, že v tom zpěvu nacházejí zalíbení. Misionáři tedy začali užasle naslouchajícím indiánům vysvětlovat v jejich mateřštině, co zpívali. Vzbudili

takový zájem, že indiáni je zvali do jejich lesů a stepí a tam zpívali před starci a vysvětlovali jim smysl písní. Dostali se tak až do krajů, kam dosud žádný Evropan nevskočil, kde Guaraníové a Chiquitos žili uprostřed nedotčené přírody. Domorodci se záhy začali pokoušet hudební cvičení misionářů napodobovat a pod jejich vedením se s velkým nadšením učili zpívat i obtížné vícehlasé chorály.

Zpočátku se vlastně struktura vznikajícího státu vytvářela díky hudbě, neboť indiáni, kteří do té doby žili rozptýleně v lesích, se stále více sdružovali právě kvůli zpěvu. Téměř veškerý život paraguayských redukcí se odehrával ve znamení hudby. Již v pět hodin ráno svolávaly bubny lid do kostela, kde se sloužila mše s mnoha zpěvy, responsorii a instrumentální hudbou. Hudba provázela i muže, když ráno odcházeli na pole. Za doprovodu hudby obdělávali pole, káceli stromy a stavěli domy, s hudbou v poledne obědvali a s hudbou se zase večer vraceli do svých vesnic.

Během doby objevili kněží u svých chráněnců zcela nebyvalé nadání přesně napodobovat evropské předlohy. Když ukázali některému indiánovi kříž, svícen nebo podobný předmět a vyzvali ho, aby vyrobil také takovou věc, uměl udělat rychle kopii, která nebyla k rozeznání od originálu. Ženy uměly s maximální věrností napodobit brabantské krajky a skupina indiánských dělníků dokonce zhotovila vynikající varhany podle evropského vzoru. Vyřezávali figury ze surové rudy a opisovali mešní knihy tak, že nikdo nedovedl říci, co je tištěná kniha a co opsaný exemplář. Trubky vyrobené indiány zněly úplně stejně jako výrobky norimberského hudebního průmyslu a jejich hodiny nezaostávaly za nejslavnějšími díly z Augsburgu. Takové práce přitom dělaly indiánům velkou radost. Ti se totiž s velkým nadšením pouštěli do všeho, co mělo sloužit zkrášlení jejich slavností a kostelů nebo hudebním produkcím. Uprostřed paraguayských pralesů tak vyrostl skutečný průmysl. Nakonec tu byli truhláři, kováři, tkalci, krejčí, koželuzi, soustružníci, cínotepci, hodináři, malíři, zvonáři, výrobci nástrojů.

Caacupé

„Obyvatelé dnešní Paraguaye jsou velmi srdeční lidé, vnímaví, vděční,“ pokračuje Martin Lanži. Mám opakovanou zkušenost, že když zjistili, že jsem kněz, nemohl jsem odejít, dokud jsem nepoložil ruce na hlavu dítěte a nepožehnal mu. Kněz tam hraje velice důležitou roli. Národ zůstal křesťanský, když museli bratři po 150 letech z misíí odejít, za velice nehumánních podmínek umírali ve vězení nebo absolvovali obtížný transport zpátky do Evropy. Indiáni nechápali proč. Kasik ve zmíněném filmu Misie se ptá: nechápu tvého Boha, pošle vás sem a pak si to rozmyslí? Své nové domovy museli opustit i původní obyvatelé. Z redukcí, na svou dobu vyspělé civilizace, se vrátili do pralesa, případně se uchytili někde jinde. V misiích sice zůstali dominikáni nebo třeba františkáni, snažili se, ale indiáni je nepřijali.

¶¶ Vracíme se k listopadové cestě do Centra Božího milosrdenství v Aregua. Časový rozdíl je 6 hodin, což znamená, že když je v Asunciónu, dejme tomu, 10 dopoledne, v Praze je v té době 16 hodin odpoledne. Vzdušnou čarou nějakých 10 500 km.

„Dá se to stihnout i za méně než 25 hodin čistého letu,“ vysvětluje broumovský děkan Martin Lanži. Z Prahy nebo Vídně přes Paříž nebo Frankfurt nad Mohanem, dálkový let do největšího brazilského

města São Paulo, a potom ještě 2 hodiny letu do Asunciónu, přes Atlantik 11–12 hodin.

Přílet bývá šok. Po dni stráveném v klimatizovaných prostorech letadel nebo letištních hal, když jsme byli odbaveni a otevřely se dveře ... plus 30 stupňů Celsia o půlnoci, vlhké subtropické podnebí, to si dobře pamatuji. A potom chudoba, skromnost. Velice hezké, byť ne na takové úrovni jako hlavní město, je Encarnación. Nachází se 365 km jihovýchodně od hlavního paraguayského města Asunción, na břehu řeky Paraná, proti argentinskému městu Posadas. Obě města spojuje most San Roque González de Santa Cruz.

Ještě se zastavme u jedné jazykové zajímavosti. Vyslovíme-li Asunción a Encarnación, slyšíme pojmy odkazující na vtělení (lat. incarnatio) a nanebevzetí (lat. assumptio). To františkáni při svých cestách mezi kmeny Guaraní dávali misijním centrům latinské názvy, kdežto jezuité nechávali původní. A ještě zmíním, že nejdůležitější poutní místo v Paraguayi je v malém městě Caacupé, necelých 60 km na východ od Asunciónu.

¶¶ Nedovedu si představit, že Martin Lanži při svém pobytu v české misii v Areguá jenom odpočívá. Přece jenom už ho znám nějaký ten rok ...

„Co tam děláme? Pomáháme sestřám, při mě první návštěvě jsme třeba „rozchodili“ pekárnu, která tam kdysi vznikla,“ usmívá se. V Paraguayi samozřejmě funguje maňana, nepříjemné práce se odkládají na zítra. Tak to bylo i s tou misijní pekárnou. Nejde to, tak to necháme být. Ale taky tam přivezeme nějaké věci, nebo jedeme se sestrami a nakoupíme, co potřebují, a potom se vydáváme na trip po jezuitských redukcích. Ta cesta je pokaždé jiná, vždycky je to jiné dobrodružství, a že to tam je dobrodružné. Poslední roky se daří brát s sebou sponzory a podnikatele, snažíme se té misii pomáhat. Teď třeba řešíme zpracování odpadu. Jsem v kontaktu s několika firmami a vymýšlíme, jak tam přivést linku na zpracování odpadu.

Já opravdu neumím odpočívat. Baví mě dávat lidi dohromady a propojovat různé věci. V Centru Božího milosrdenství se mluví česky, domluvíte se tam výborně polsky a pak, nejenom v Paraguayi, i německy, na rozdíl od angličtiny. Takže se učím španělsky.

Rozhodnutí o vybudování Obra de La Divina Misericordia v Areguá padlo v roce 2005. Po třech letech, v říjnu 2008, se k polským minoritám přidaly řeholnice z Kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka z Opavy.

Především se starají o děti. Sestry denně vyjíždějí do osad v okolí – dovezou tam základní potraviny, vedou katechezi. Anebo naopak svázejí děti do centra, kde je odšívají, umyjí, pomohou jim s učením. A hlavně s nimi nesou jejich těžkosti. Tamní rodiny jsou nesmírně chudé a zpravidla nejsou úplné.

V šest let trvající válce v letech 1864 až 1870, nejkrvavějším vojenském konfliktu v dějinách Latinské Ameriky, byla zabita většina mužů z paraguayské populace. Ti, kteří přežili, si navykli chovat se dost nezodpovědně. Takže maminka má více dětí s několika tatínky. Sestry se snaží vrátit rodinám důstojnost, pomohou jim postavit domek, zachránit je z nejhroší chudoby – hmotné i té duchovní. Tak vzniká kolem Centra komunita lidí, kteří se snaží žít s Bohem. Žijí společně, sestry a kněží jsou pro ně často maminkami a otci. Vlastní rodina často neexistuje, děti vychovávají matky, otce většina dětí nezná.

Loni se po mnoha letech podařilo v Areguá dokončit novostavbu velkého kostela Božího milosrdenství, která vyrostla jen díky dárcům. Původní kostel je opravdu malý. Má ale svoji zvláštnost: lidé tam nepřetržitě adorují před Nejsvětější svátostí. Viděli jsme i v noci přicházet rodiny, které v kostele strávily čas v modlitbách až do rána. Eucharistická úcta je tam velmi rozšířená a silná. Naprostá většina Paraguayců jsou katolíci. Jsou zbožní – kam jsme přišli, byly kostely plné – ale často málo vytrvalí, protože mravní bída je tam velmi hluboká. Kromě neúplných rodin

jsou zde velkým problémem drogy – ty se tam pěstují ve velkém, působí tam mafie a mnoho lidí je zapletených i do pašování. Další bolestí je prostituce.

„Sestry mě poprosily, když umím shánět peníze, že potřebují postavit centrum pro poutníky,“ pokračuje ve vzpomínkách na svou listopadovou návštěvu Paraguaye P. Martin Lanži. Asi 100 lůžek, sociální zázemí, jídelna, nebude to vysoká částka, nějakých 25 milionů Kč, ale zatím se mně to nedaří. Jednal jsem v Bruselu, v Praze, s Washingtonem i na dalších místech.

Hned vedle, co by kamenem dohodil, je Komunita Cenacolo ... křesťanské sdružení, které přijímá ztracené mladé lidi, nespokojené a bouřící se, zoufalé a beznadějně. Tedy všechny, kteří chtějí najít opět sami sebe, najít radost a smysl života. Zrodila se 16. července 1983 na svátek Panny Marie Karmelské v italském městě Saluzzo. Zakladatelkou komunity je italská řeholní sestra Elvira Petrozzi, která mladým lidem ukázala sílu Boží lásky a Božího milosrdenství, cestu ze tmy do světla. Každodenní život komunity Cenacolo je postaven na třech základních pilířích: modlitbě, práci a přátelství. Komunita není léčebnou, ale školou života. V současnosti má komunita víc jak 70 domů nacházejících se v různých státech světa, jeden je právě ten v Paraguayi.

” A co dál, ptám se s vědomím, že spolupráce broumovského děkana Martina Lanžihovo s českou misíí nekončí.

Další spolupráce, shánění finančních darů pro Centrum Božího milosrdenství v Areguá je samozřejmostí. Sen je Gran Chaco. Zapomenutý svět na severu Paraguaye, obrovský prales, kterému místní přezdívali „Zelené peklo“. Českou stopu tam v 18. století zanechal jezuitský misionář Martin Dobrizhoffer. P. Marek Duda tam občas zajíždí, já jsem tam ještě nikdy nebyl. Dá-li Bůh a letos poletím, tak jedním z cílů bude Gran Chaco. Nebezpečné, ale lákavé.

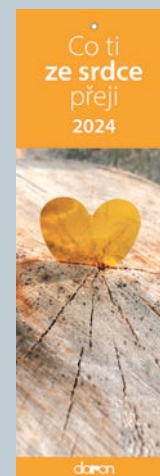
Eva Zálešáková)

Knížní tipy

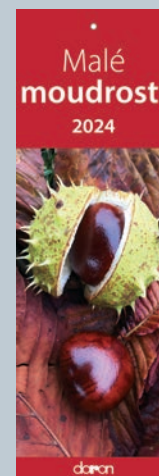
Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

Záložkové kalendáře 2024

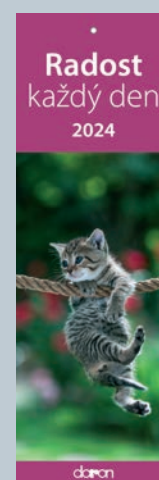
Co ti ze srdce přeji

Malé moudrosti

Mnoho štěstí

Radost každý den

Chcete si udělat radost nebo někoho potěšit pěknou maličkovostí? Oblíbené záložkové kalendáře jsou vhodným dárkem pro vaše nejbližší, přátele, spolupracovníky nebo spolužáky. Kalendáře obsahují každý měsíc na samostatném listu, fotografie přírody nebo zátiší, kalendárium a citát, který se vztahuje k tématu kalendáře. Po uplynutí daného měsíce můžete jednotlivé listy použít jako záložky do knih. 13 listů, 70 × 215 mm, 75 Kč

Diecézní centrum pro mládež**Příprava na Světové dny mládeže v Lisabonu**

Prvního apríla proběhlo v Hradci Králové první z chystaných přípravných setkání na SDM v Lisabonu. Akce se zúčastnilo 130 mladých z královéhradecké diecéze. Mladé přivítal otec biskup Mons. Jan Vokál a také s nimi slavil závěrečnou mši svatou.

Ahoj, jsem David, pracuji na Sekretariátu Sekce pro mládež v Praze a jsem členem týmu, který koordinuje českou výpravu na SDM v Lisabonu.

Jako téměř roditel Hradečák jsem s radostí přijal pozvání na přípravné setkání do Hradce Králové. Nejvíce jsem se těšil až se zase setkám na živo s lidmi, které při běžné práci vidím jenom jako písmena a čísla zapsaná v tabulkách. Neméně samozřejmě na organizátory akce: DCM HK a DCŽM Vesmír, kamarády z mého předchozího působiště. Zájem o akci mě překvapil, tolik lidí jsem nečekal.

Otec biskup na začátku hovořil o Světových dnech mládeže, o své zkušenosti a významu modliteb k Panně Marii pro každého křesťana. Během dne zazněly informační bloky o Portugalsku obecně a o významu Fatimy pro celou zemi. Dále pak stručná historie SDM a jejich význam pro pastorační mládež. Z praktických informací se účastníci dozvěděli, jak se vyvarovat nemoci a zranění, jak se na cestu zabalit, co brát a co nebrat.

Já jsem byl pozván, abych představil program, na co se těšit a na co si dát pozor. Také jsem odpovídal dotazy ohledně setkání. Před závěrečnou mší svatou zaznělo ještě pozvání k duchovní přípravě a svědectví ze SDM v Panamě, abychom si dokázali konkrétněji představit na co se těšit.

Setkání provázely hymny minulých Světových dnů mládeže, které jsme si společně zazpívali. K obědu byla tradiční diecézová bageta, vylepšená o kafe, štávu a spoustu dalších dobrot. Mši svatou slavil otec biskup spolu s kněžími, kteří také vyrazí do Lisabonu.

V rámci diecézní přípravy se chystá ještě Portugalský víkend na Vesmíru 16.–18. června.

David Fendrych, Sekretariát Sekce pro mládež

SummerDance
... aneb když mládež tančí kolem světa

24. - 25. 6. 2023

 Poutní dům Engedi
Bystré v Orlických horách

S sebou: spacák, karimatku, společenské oblečení, přezůvky, taneční obuv, doporučený příspěvek 270 Kč

Portugalský víkend na Vesmíru
16. - 18. 6. 2023

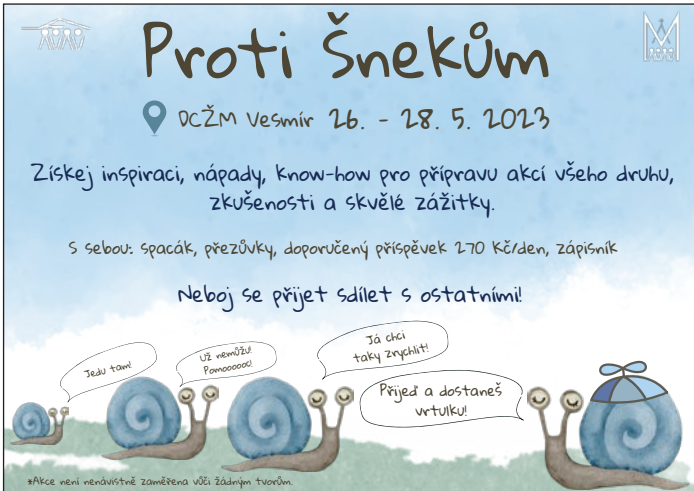
 DCŽM Vesmír

Chceš lépe poznat mládež z naší diecéze, která jede na Světové dny mládeže do Lisabonu? Vyrobit si dáreček pro tvoji portugalskou rodinku? Nasát portugalskou atmosféru?

Neváhej a přijed' na Portugalský víkend!
Více informací a přihlášku najdeš.

Proti šnekům

 DCŽM Vesmír 26. - 28. 5. 2023

Získej inspiraci, nápady, know-how pro přípravu akcí všeho druhu, zkušenosti a skvělé zážitky.

S sebou: spacák, přezůvky, doporučený příspěvek 270 Kč/den, zápisník

Neboj se přijet sdílet s ostatními!

*Akce není nenáživně zaměřena vůči žádným tvorům

Diecézní centrum pro rodinu

Láska, která se projevuje a roste

Dostala se mi do rukou knížečka, která začíná slovy svatého Šarbela Machlúfa: „Rodina je základem Božího plánu.“

Význam slova „základ“ můžeme chápat a vykládat v nejrůznějších rovinách. Pokaždé však zůstává, že vyjadřuje cosi nepostradatelného. Společnost bez rodin si lze jen těžko představit. Společenství rodin tedy zůstává. V něm poznáváme, dozráváme, rosteme... O růstu v rodině a manželství bude tento dnešní příspěvek papeže Františka z *Amoris laetitia* (Radost z lásky). Připomínám, že počínaje číslem 7-8/2022 tohoto časopisu se věnujeme kapitolám lásky v konkrétnosti a praxi života. Jde nám o to, abychom se tak trochu i ve spirituální rovině mohli zamyslet a připomenout si mnohé z toho, co možná už dost dobře víme a známe, a přesto je dobré o tom více uvažovat. Ještě lépe pak uskutečňovat.

Tyto myšlenky by neměly být suchou teorií, prázdným slovem, ale povzbuzením ke společnému růstu. K oživení. Přece – putujeme společně. K cíli, jenž spočívá ve věčnosti, v radosti a Lásce. Takový cíl se nedá minout, pokud jsme a zůstáváme s Bohem. Pokud se postupně – jak Bůh zamýšlel – stáváme Láskou. Z Lásky a pro Lásku jsme byli stvořeni. To nás tedy jaksi předurčuje k trvalému štěstí. Dojít cíle však stojí námahu. Cesta je někdy až příliš úzká a těsná. Ježíš nás však ujišťuje, povzbuzuje a hlavně – je pokaždé s námi...

Přátelská láska spojuje všechna hlediska manželského života a pomáhá členům rodiny jít ve všech obdobích vpřed. Proto je třeba ustavičně pečovat o gesta, která tuto lásku vyjadřují bez skrblení, hojným užíváním ušlechtilých výrazů. V rodině „je nezbytné používat tři slova: dovol, děkuji, odpusť. Tři klíčová slova!“ „Když členové rodiny nejsou neomaleni a žádají o »dovolení«, když v rodině nejsou sobci a naučí se říkat »děkuji« a když si v rodině někdo uvědomí, že udělal něco

ošklivého, a umí požádat »odpusť mi«, v takové rodině je pokoj a radost.“ Nebudme skoupí v užívání těchto slov, budme štedří a opakujme je každý den, protože „mnohé mlčení tíží, často i v rodině, mezi mužem a ženou, mezi rodiči a dětmi, mezi sourozenci“. Zato vhodná slova, řečená ve správnou chvíli, chrání a živí lásku každý den.

” Láska, která neroste, se začíná ocitát v nebezpečí, a růst můžeme jenom tak, že odpovídáme na Boží milost více skutky lásky, častějšími, velkodušnějšími, něžnějšími a radostnějšími gesty náklonnosti.

To všechno se děje na cestě ustavičného růstu. Tato zvláštní forma lásky, kterou je manželství, je povolána k trvalému zrání, a proto je na ni třeba vztáhnout to, co svatý Tomáš Akvinský řekl o lásce ve formě *caritas*: „Láska [*caritas*] z důvodu své přirozenosti není omezena v růstu, protože má účast na nekonečné lásce, kterou je

Duch Svatý. Ani ze strany subjektu jí nelze klást meze, protože tím, jak roste láska, roste tím více také schopnost k dalšímu růstu.“ Svatý Pavel mocně vybízel: „A ve vás ať Pán rozhlašuje stále víc a více lásku jednoho k druhému i ke všem“ (1 Sol 3,12); a dodává: „O bratrské lásce [...] vás povzbuzujeme, bratři, abyste v tom byli stále horlivější!“ (1 Sol 4,9-10). A ještě něco víc. O manželskou lásku nelze pečovat především mluvením o její nerozlučnosti jako povinnosti nebo pouhým opakováním nauky, ale tím, že se bude posilovat ustavičným růstem, který je podněcován milostí. Láska, která neroste, se začíná ocitát v nebezpečí, a růst můžeme jenom tak, že odpovídáme na Boží milost více skutky lásky, častějšími, velkodušnějšími, něžnějšími a radostnějšími gesty náklonnosti. Manžel a manželka „zakoušejí smysl své jednoty a stále plněji je dosahují“. Dar božské lásky, který se rozlévá na manžele, je současně výzvou k tomu, aby tento dar milosti neustále rozvíjeli.

Různé fantazie o idylické a dokonalé lásce jsou neužitečné, protože postrádají podněty k růstu. Idea nebeské lásky na zemi opomíjí, že to nejlepší má teprve přijít, ono víno uzralé v průběhu času. Biskupové z Chile připomněli: „*Neexistují dokonalé rodiny, které nám představuje klamná a konzumní reklama. V nich neubíhají roky, neexistují nemoci, bolest, smrt [...]. Konzumní reklama předvádí iluzi, která nemá nic společného se skutečností, s níž se musejí dennodenně setkávat otcové a matky rodin.*“ Mnohem zdravější je přijmout realisticky omezení, výzvy a nedokonalosti a popřát sluchu volání ke společnému růstu, ke zrání v lásce a k pěstování pevného spojení, ať se děje cokoli...

S přáním, ať se na své cestě životem stále více a opravdověji setkáváme s Láskou a žijeme s Ní, vám za naše Centrum pro rodinu vše dobré přeje a ze srdce žehná

(**Knižní tipy**

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Sophie de Mullenheim

Misál pro děti

Knihu ocení hlavně zvědaví školáci, kteří už umí číst a dávno vyrostli z obrázkových misálků. Mnohdy se totiž při mši hrozně nudí, protože moc nechápu, co se při ní děje a proč. Bludištěm všech těch záhad nás provádějí komiksově postavičky Tomáš a Sofie: vysvětlí dětem i takové věci, které nevědí ani jejich rodiče! *Brož., 64 s., 169 Kč*

Raniero Cantalamessa

9 dní k navázání přátelství s Duchem Svatým

Novéna s prosbou o přijetí Ducha Svatého ve svém životě od papežského kazatele. *Brož., 80 s., 95 Kč*

Inès d'Oysonville

Za ruku s Pannou Marií

Dárková publikace pro děti od deseti let, jejímž cílem je přiblížit jim život Panny Marie a základní mariánské modlitby. *Váz., 80 s., barevné ilustrace, cena bude upřesněna*

Diecézní centrum pro seniory

Biblické tance nejen pro seniory

Komu je akce určena?

Na akci jsou zváni senioři, animátoři seniorů a další zájemci. I když by se mohlo zdát, že je akce určena spíše ženám, i muži jsou vítáni a mohou se dozvědět a naučit něco nového.

Co je jejím cílem?

Cílem je setkat se a povzbudit ve společenství, dozvědět se více o biblických tancích a naučit se je využívat například i ve farním společenství. Není to pouze pohybová aktivita, nýbrž také a především modlitba a chvála Bohu.

Jak bude probíhat program?

Kurz se koná ve středu 31. května v Hradci Králové. Program začne v 9:00 v Novém Adalbertinu (přednášková místnost Balbínka v přízemí) teoretickou částí, následovat budou samotné tance. Celou akci povede zkušená lektorka Mgr. Jana Kubínová. Pro účastníky bude připraveno lehké občerstvení a po jejím skončení (v cca 12:00) ještě bude příležitost ke společnému sdílení. Doporučujeme vzít si s sebou pohodlnou pevnější obuv. Kurz Biblické tance se koná v rámci Akademie pro aktivní třetí věk a je pro všechny zájemce zdarma.

Kde se mohou zájemci přihlásit?

Zájemci se mohou hlásit až do 24. května v Diecézním centru pro seniory, e-mail: dcs@bihk.cz, tel.: 495 063 661, 737 215 328, 734 435 360.

Těšíme se na vás!

Veronika Čepelková)

(**Pozvánka**

Diecézní centrum pro seniory

Nabídka dalších akcí Diecézního centra pro seniory

- 19.–26. 8. – Pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt, Marianum, Janské Lázně
- 2.–8. 9. – Poutně-poznávací a odpočinkový zájezd do Rakouska, tyrolské Alpy, jezero Achensee s termály a nejmenší městečko Rattenberg
- 4.–7. 9. – Pobyt pro manžele 55+, Marianum, Janské Lázně

Přihlášky a informace

Diecézní centrum pro seniory, Velké náměstí 32, 500 03 Hradec Králové
telefony: 495 063 661, 737 215 328, 734 435 360,
e-mail: dcs@bihk.cz, www.dcsbk.cz, www.simeon.cz

Katechetické a pedagogické centrum

Diecézní setkání dětí

Máme velkou radost, že vás letos můžeme po delší odmlce opět pozvat do Hradce Králové na **Diecézní setkání dětí**. Konat se bude **20. května** a jeho tématem je: Poznej svého kamaráda v nebi aneb všichni jsme pozváni ke svatosti. Po celou dobu budeme s dětmi objevovat a poznávat osobnosti, které nás mohou inspirovat svým životem, svými myšlenkami či postoji a ukazovat nám, že svatými se můžeme stát i my.

Těmto osobnostem věnujeme dopolední **workshopy**, které nabídnou dětem různé aktivity. Svatého Tazie tak objevíme pomocí komiksových principů a sami ze sebe vytvoříme živý komiks, díky němuž poznáme příběh plný odvahy a odhodlání. Co dobrého zvládneme my malí nepatrní lidé v Evropě a jak můžeme pomáhat, se dozvíme pomocí dramatizace a etických her v programu o Matce Tereze, která nám připomíná, že žádný skutek není zanedbatelný a že každá kapka v moři je důležitá. S Pavlem z Tarsu budeme cestovat nejen pomocí pohlednic, ale také díky zážitkovým aktivitám a moderní Boží influencí se z nás stanou ve workshopu o Carlo Acutisovi. Svatou Terezii z Lisieux poznáme pomocí metod zážitkové pedagogiky a vytvoříme něco, co nám ji bude stále připomínat. Tvořit budeme

také ve výtvarném workshopu věnovaném Františku z Assisi a to z recyklovatelných materiálů, které nám připomenou, jak důležité je starat se o krásy Stvoření a pečovat o naši Zemi pro budoucí generace.

Dopolední program s workshopy bude probíhat v Novém Adalbertinu, poté bude následovat Mše svatá v kostele Nanebevzetí Panny Marie na Velkém náměstí. Setkání se zúčastní také generální vikář Mons. Mgr. Jan Paseka a biskupský vikář pro pastorační a školství ThLic. Prokop Brož, Th.D.

Pokud se rozhodnete přijet s dětmi do Hradce Králové, vyplňte prosím **přihlášku** a tabulku, kde vyberete pro své děti jednotlivé workshopy, které jsou omezeny počtem účastníků. Přihlášku i tabulku a další podrobné informace naleznete na webových stránkách KPC: <https://www.bihk.cz/biskupstvi/katecheticke-pedagogicke-centrum/kalendar-akci/diecezni-setkani-deti>.

Moc se na vás na všechny těšíme a věříme, že si po dlouhé době užijeme radost se společného setkání!

Markéta Rumpíková)

Diecézní centrum pro seniory Hradec Králové
srdečně zve seniory a další zájemce na

Biblické tance

pod vedením Mgr. Jany Kubínové

Termín: středa 31. 5. 2023 od 9:00 do 12:00
Místo konání: Hradec Králové, Nové Adalbertinum
(přednášková místnost Balbínka, přízemí)

Akce se koná v rámci Akademie pro aktivní třetí věk

Informace a přihlášky (do 24. 5. 2023):
Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 32, 500 03 Hradec Králové, tel.: 495 063 661, 737 215 328, 734 435 360, e-mail: dcs@bihk.cz, web1: www.dcskhk.cz, web2: www.simeon.cz

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ DĚTÍ

20. KVĚTNA 2023
v Hradci Králové

Program:
9:00 zahájení
9:30 – 12:00 workshopy
Mše svatá

**Poznej svého kamaráda v nebi aneb
všichni jsme pozváni ke svatosti**

Cíl: udržitelné hospodaření s ohledem na morální zásady

Inflace, peníze, hospodaření, majetek... Neustále donekonečna omýlaná slova v médiích. Zeptali jsme se tedy na aktuální pohled **diecézního ekonoma Ing. Pavla Rathouského**, samozřejmě, v kontextu naší diecéze.

77 Jaká je momentálně finanční situace královéhradecké diecéze? Jak zamýšlíte financovat provoz diecéze poté, co dojde k úplné majetkové odluce mezi církví a státem? Jsme připraveni na rok 2030?

V minulých letech se prozatím dařilo u našeho Biskupství hospodařit s vyrovnaným rozpočtem. Na základě restitučního zákona je církvi každoročně poskytován menší příspěvek na provoz o 5%. Je nutné z navráceného majetku a z investic z finančních náhrad vytvářet nové výnosy, které pokrývají tento úbytek státního příspěvku. Po ukončení vyplácení tohoto státního příspěvku na provoz v roce 2030 musí být výnosy z nové majetkové základny dostatečné k tomu, aby nahradily tento státní příspěvek. V optimální situaci by biskupství mělo mít předem volné finanční prostředky na několik prvních let po ukončení vyplácení státního příspěvku. V případě, že by výnosy z nové majetkové základny nedostačovaly pokrývat pokles příspěvku na provoz, bylo by nutné do financování více zapojit farnosti diecéze a věřící.

77 Jak hodnotíte investici do developerského projektu Dva domy v pražském Karlíně? Všechny byty jsou již prodány, volný je v současné době pouze jeden z komerčních prostorů.

Tuto investici hodnotíme velmi pozitivně, přestože byla učiněna do velmi náročné oblasti developmentu. Zmiňovanou investici považujeme za vhodné doplnění investiční strategie biskupství. Ta se v ostatních oblastech zaměřuje

především na nákupy zemědělských a lesních pozemků, nákupy domů a finanční investice. V naší dlouhodobé investiční strategii budou mít obdobné projekty své místo. Ohledně místa realizace obdobných projektů preferujeme největší města naší diecéze a Prahu.

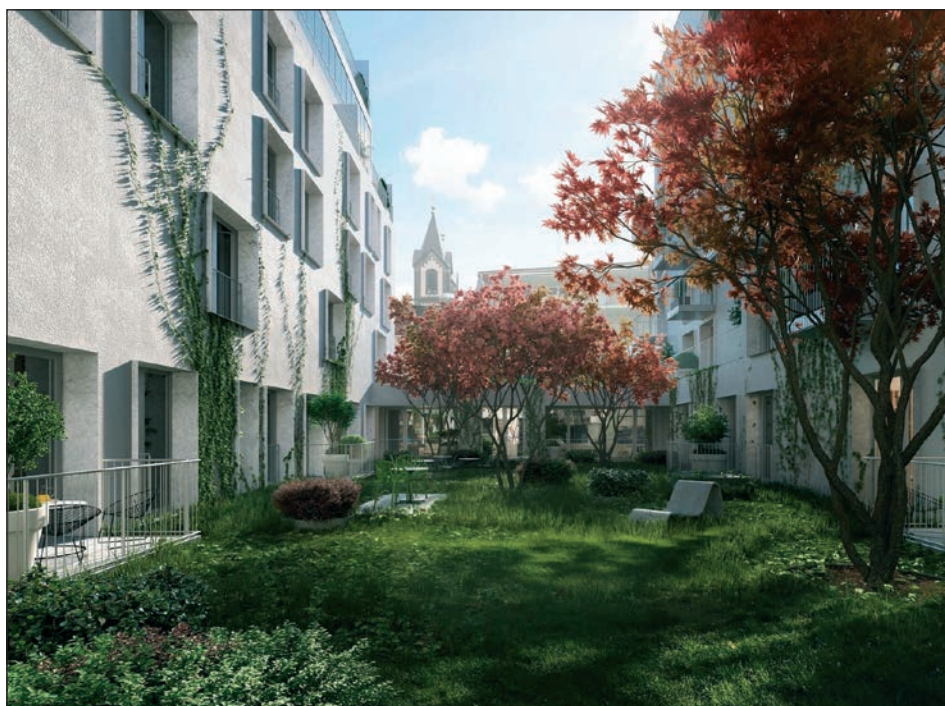
77 Koordinujete s dalšími diecézemi investiční aktivity, případně se jimi inspirováte?

Ekonomové diecézí jsou v pravidelném vzájemném kontaktu, jsou vzájemně informováni o hlavních investičních aktivitách. Každá diecéze má ovšem své vlastní investiční priority.

77 Jak hodnotíte diecézní podnikání v lesnictví?

Na základě restitučního zákona byly vydány lesní pozemky na území celé diecéze. Na všech lesních pozemcích hospodaří naše obchodní církevní společnost Diecézní lesy Hradec Králové. Vzhledem k odborné správě je podnikání na lesních pozemcích na dobré úrovni s dlouhodobě udržitelnou ekonomikou.

77 V Biskupství brněnském se rozjel fond Plus, skrze nějž věřící přispívají na platy kněží. Něco podobného plánuje i Arcidiecéze pražská. Uvažujete o podobném projektu také?

Projekt Dva domy, pohled do vnitřního bloku

(Diecézní ekonom Ing. Pavel Rathouský

Ano, úvahy o obdobném systému se diskutují i v naší diecézi.

77 Radí vám v ekonomických záležitostech a investicích specializované firmy nebo externí poradci?

Ano, především při realizaci investičních projektů je samozřejmostí komunikace s našimi externími poradci v oblasti práva, daní a ekonomiky.

77 Plánujete prodeje některých kostelů či jiných památek, které by pro vás mohly být příliš významnou finanční zátěží?

Ne, v současné době v naší diecézi rozhodně neuvažujeme o úplatném prodeji kostelů nebo obdobných památek. V konkrétních případech se řeší bezúplatné převádění některých kostelů na obce při dodržení striktních smluvních podmínek.

77 Jak by se měla církev chovat v tržním prostředí?

Schválením restitučního zákona byla církev postavena po mnoha desetiletích do nové role větší samostatnosti v oblasti hospodaření.

Důležitým předpokladem by mělo být dlouhodobě udržitelné hospodaření s vlastním majetkem, z jehož výnosů dokáže církev hradit náklady své hlavní činnosti, to vše s ohledem na všeobecné morální zásady.

Pavel Sršeň)

Diecéze chystá Evangelizační kurz

Od září 2023 do ledna 2024 bude v Královéhradecké diecézi probíhat 1. ročník Evangelizačního kurzu „Pojďte a uvidíte!“ (Jan 1:39). Kurz je určen pro všechny katolíky, kteří chtějí nadále rozvíjet svůj osobní vztah s Kristem a zároveň se formovat v oblasti evangelizace.

Cílem kurzu je pochopení a ujasnění toho, co je to evangelizace, proč je evangelizace pro život církve a pro osobní vztah s Kristem podstatná a také hledání osobního poslání při hlásání evangelia. Během kurzu proběhne evangelizace v „terénu“, které bude předcházet praktická i duchovní příprava.

Kurz bude probíhat po dobu pěti víkendů (od pátečního večera nebo sobotního rána do nedělního odpoledne). **Termíny** víkendů jsou následující: 23.–24. září, 14.–15. října, 11.–12. listopadu a 8.–10. prosince 2023 a 19. – 21. ledna 2024. První čtyři víkendy budou probíhat u sester salesiánek v Hradci Králové a poslední víkend proběhne na Hoře Matky Boží v Králíkách.

Témata jednotlivých víkendů znějí: Stát se učedníkem misionářem, Žít se modlitbou a svátostmi, Vstříc setkání s druhými, Misionářský víkend a program posledního víkendu bude duchovní obnova. Během víkendového setkání můžete čekat přednášky, mši svatou každý den, společnou modlitbu během dne, práci v malých skupinkách, pestrý program uvnitř i venku a další.

Cena za celý kurz (vč. ubytování a stravování) je 3000 Kč, z toho 1000 Kč se bude platit dopředu po potvrzení přihlášení jako nevratná záloha. Pokud by finance měly být pro někoho překážkou účasti, lze se domluvit na individuálním řešení.

Přihlašování je možné do 18. 6. 2023 na webu www.bihk.cz/evangelizace/evangelizacni_kurz nebo na mailu evangelizace@dihk.cz. K přihlášce je třeba napsat motivační dopis, ve kterém krátce popíšete, proč a s jakým cílem byste kurz chtěli absolvovat.

Koordinátorkou kurzu je Julie Němcová. Dále jsou v organizačním týmu Mons. Jan Paseka, P. Jan Uhlíř, P. Jan Linhart, Sr. Jana Svobodová, FMA a pozvaní hosté.

Více informací: www.bihk.cz/evangelizace/evangelizacni_kurz, 731 604 076, evangelizace@dihk.cz

Ludmila T. Soukalová)

Chram v Polné před rekonstrukcí a po ní

Chrást v Polné: z popelky perlou

Vzpomínám na první setkání s polenským děkanským chrámem. Bylo to před dvaceti sedmi lety. Viděl jsem ho zdáli, večer. Domníval jsem se, že se jedná o zámek. Když jsem vstoupil do interiéru, ztratil jsem dech. Jednak kvůli té kráse a imponantnosti, ale také pocitem marnosti. Tolik zašlé krásy! A přitom bez šance na opravu. To prostě nelze.

Nemohl jsem se mýlit více. Přišly mé druhé Vánoce v Polné a o půlnoční jsem vyhlásil sbírku na nový zvon do chrámové zvonice. Ty původní byly během světových válek dvakrát zrekvírovány a na další obnovu už nikdy nedošlo. V rozlehlé zvonici se nepatříčně krčil pouze starý hodinový cimbál a malý umíráček.

Začali jsme sbírat peníze. V pravidelných ohláškách na konci bohoslužeb jsem zdůrazňoval, že budeme šetřit po troškách, ale nepolevíme. Stavíme přeci ve Věžnicích novou kapli a připravujeme opravu děkanství. A dopadlo to? Kaple byla postavená, děkanství opraveno a během jediného roku se do kasičky vybralo hned na TŘI nové zvony. Zbylo i na celkovou opravu věže. Zázrak? Ne, polenská realita.

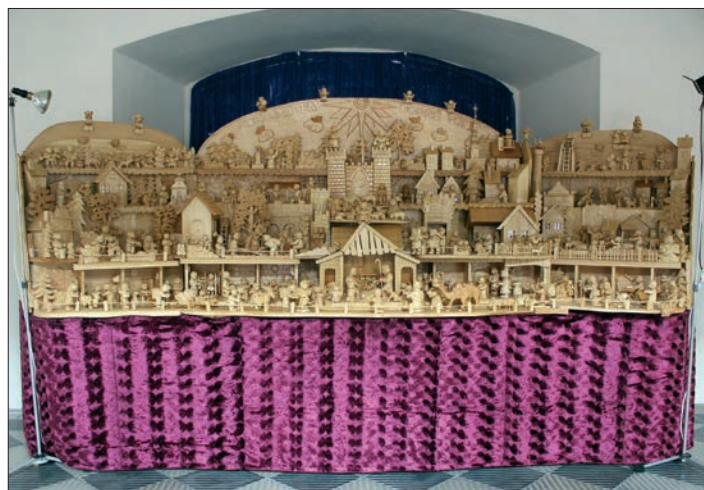
V den svěcení zvonů jsem si byl stoprocentně jistý, že s polenskou farností se opravy chrámu bát nemusím. A musím přiznat, že jsem se nikdy nezklamal. V ten den se z popelky začala rodit perla. V ten den začala cesta chrámu, která

vedla až do jeho zapsání mezi národní kulturní památky Českého státu.

Proč je vlastně v Polné chrám, který nenachází srovnání ani u nás, ani ve světě? Chrám oprávněně přezdívaný barokní perlou? Odpovědí je jméno, jméno Liguriáš. Právě jeho ostatky daroval do Polné papež Inocenc X. Slavně byly uloženy ve starém gotickém kostele. Když ten přestal stačit přílivu poutníků, bylo rozhodnuto postavit kostel nový, který by svou velikostí i výzdobou odpovídal místu, kde je uctíván hlavní patron města. Za dnes stěží uvěřitelných sedm let, byl chrám postaven a ve dnech 9. až 12. září 1707, za účasti ohromného počtu poutníků, biskupa Hieropoltského, opata strahovského a dalších

Pohled do hlavní lodě chrámu

Polenský bohatě vyřezávaný betlém

významných osobností toho času slavně vysvěcen. Schránka s ostatky byla umístěna na postranní oltář sv. Judy, kde spočívají a jsou uctívány až do dnešních dnů. Tím se polenský chrám stal největším kamenným relikviářem v naší zemi.

Nejlépe nadšení polenských z oprav jejich chrámu ilustruje příběh instalace zvonů. Měli jsme tři nové zvony, byly posvěceny a teď ten poslední detail. Dostat je na věž. Vrtulník, obrovský jeřáb? Vše naprosto mimo naše finanční možnosti. Vyzvednutí by stálo téměř tolik, co samotné zvony. A tehdy přišla parta šikovných chlapů z farnosti. Že by to zkusili jinak. Zvony dostanou nahoru sami, po schodech. A vymysleli tzv. polenský schodolez. Pár prkýnek podložených vynikajícím nápadem a spojených družnou prací. Takže, jak vzpomíná pamětník, celá instalace nás nakonec stála jen těch pár namazaných krajíců s máslem. A s tou partou chlapů jsme se pustili do opravy celého chrámu.

Opravy bočních lodí do provozu farnosti příliš nezasáhly. Snad pouze setkáváním při pravidelných brigádách. Když jsme ale postavili lešení v hlavní lodi, museli jsme se s bohoslužbami stěhovat pryč. Kam? Do druhého největšího ze čtyř polenských kostelů, do hřbitovního kostela sv. Barbory. S námi se stěhovaly i ostatky sv. Liguriáše. U Barbory jsme strávili celý dlouhý rok. Když se sv. Liguriáš s námi radostně vracel zpět, do již částečně zříceného chrámu, cítili jsme se znovu jako jedna velká rodina.

Sny se nemusí jenom snít. Mohou se i uskutečňovat. Jedním z těch splněných snů je současný zpěv všech generací farníků. Děti, rodičů, prarodičů. A z jakého místa by mělo takové těleso znít? Spontánně se zpívá právě od oltáře se sv. Liguriášem.

Chrám není jen dům Boží, je to místo, kde se schází a žije církev. Je prozářeno radostí, hudbou a zpěvem. Proto je chrám plný koncertů. Není náhodou, že se na velkém chrámovém chóru nalézají v současnosti největší dochované varhany vyrobené v českých zemích! Slavné Sieberovy varhany. I ty jsou po generální opravě, při které se dokonce podařilo zjistit a navrátit jejich původní ladění a teploturu.

V rámci Noci kostelů se chrám otevírá i těm, kteří do něj pravidelně nezávítají. Chrám je rozlehlý a skrývá neskýtané možnosti. Nad sakristií jsou dva velké sály, dále knížecí lóže se zázemím, knihovna, sklady, kůr a rozlehlé ochozy. Noc kostelů v Polné, to není jen návštěva chrámové lodi. To jsou workshopy, dílny, degustace atd. Možnosti chrámu jsou opravdu nevídané a sami nevíme, co budoucnost přinese.

Možná i právě proto vzniklo v polenském chrámu první církevní muzeum u nás. Je totiž umístěno právě v těchto prostorách, které jsou oproti klasickému kostelu jaksi navíc, a tudíž přítomnost muzea nepůsobí nepatříčně.

Může být taková pandemie k něčemu dobrá? Může. Jak vzpomínají průvodkyně

z našeho muzea, právě díky ní mají mnoho nových návštěvníků. Záběry interiéru i exteriéru chrámu vysílané při online mších přinutily mnoho sledujících přijet, a uvidět na vlastní oči to, čemu snad ani nevěřili.

Přijďte i Vy k nám do Polné. Objevte barokní perlu, a navštivte chrám i církevním muzeum umístěné v jeho technických prostorách. Těšíme se na Vás.

Spolu s farníky sepsal polenský děkan

Mons. Zdeněk Krček

Info pro turisty

Návštěvnícká sezóna

od 1. dubna do 30. září
po - so: 9:00 - 12:00, 13:00 - 16:00
ne: 11:00 - 12:00, 13:00 - 16:00*

(*rovněž ve státní svátky kromě Velikonočního pondělí a Velkého pátku)

Poslední prohlídka 30 min. před koncem provozní doby. V době svatebních obřadů zavřeno.

Adresa

Informační centrum chrámu
Nanebevzetí Panny Marie v Polné

Římskokatolická farnost
děkanství Polná, Husovo náměstí 14
588 13 Polná, IČ: 62797557

Telefon: 567 212 139; 739 146 650
e-mail: farapolna@centrum.cz
www.infocentrum.farnostpolna.cz

V chrámu lze shlédnout i historické artefakty

Polenské varhany

Řeholní řády a kongregace v královéhradecké diecézi (16)

Řád premonstrátských řeholních kanovníků

„Připraveni ke každému dobrému dílu“, tak zní heslo řádu premonstrátů. Jeho znakem jsou dvě zkřížené zlaté nebo stříbrné pastýřské hole (opatské berle) na modrém štítu posetém zlatými či stříbrnými liliiemi. Podle bílého řeholního oděvu, skládajícího se z bílé tuniky, škapulíře přepásaného pruhem látky zvaným cingulum, a biretu nebo též kvadrátka, se jim říká bratři v bílém. Nebo podle zakladatele řádu také norbertini.

Candidus et Canonicus Ordo Praemonstratensis, ve zkratce OPraem, je duchovní řád řeholních kanovníků (tedy nikoli mnišský řád). Název premonstráti vznikl podle jejich mateřského kláštera ve francouzském Prémontré, který založil v lesním údolí poblíž burgundského Laonu roku 1120 Norbert z Xantenu (působil nejprve jako kanovník, později jako putující kazatel). Premonstráti se řídí řeholí sv. Augustina. Mezi hlavní zásady jejich řehole patřil asketický způsob

života (ne tak přísný jako u cisterciáků či kartuziánů), konání kněžských povinností mezi věřícími (kázání, zpovídání), charita, rozvíjení vzdělání a vědy. Hlavní činností řádu je kazatelství, práce v duchovní správě, vědě a školství.

Kanovníký řád premonstrátů nepatří ve světě mezi nejznámější, ale u nás má významnou tradici. První klášter byl založen roku 1143 na Strahově olomouckým biskupem Jindřichem Zdíkem, který premonstráty přivedl do českých zemí. V současnosti u nás existují čtyři kanonie, vedle Strahova jsou to kláštery Teplá, Nová Říše a Želiv.

Klášter ukrytý před okolním světem v hlubokém údolí Trnávky a Želivky založil v roce 1139 kníže Soběslav. Prvních deset let tam byli doma benediktini ze Sázavského kláštera. Po deseti letech odešli a do opuštěného kláštera se uchýlili první bratři premonstráti. S největší pravděpodobností bylo hlavním důvodem to, že patřili mezi reformní řády. Začali působit ve farnostech v pastorační, což byla na tu dobu novinka. A také to mohl být motiv, proč se donátoři kláštera rozhodli benediktiny vystřídat za premonstráty. Do Želiva přišli se svým opatem, dnes blahoslaveným Gottschalkem, z premonstrátského kláštera v Steinfeldu u Kolína nad Rýnem, kde se roku 1126 narodil. Od té doby patřil Želiv, s menšími nebo většími přestávkami, premonstrátům. Největší byla ve středověku, kdy Jiří z Poděbrad klášter vyvlastnil a přes 150 let ho měli v držení Trčkové z Lípy. Od nich ho v roce 1622 za 18 000 zlatých vykoupil strahovský opat Kašpar z Questenberka. Bílí bratři zůstali v Želivě až do roku 1950, kdy byl klášter zrušen. Osudné noci z 13. na 14. dubna byly zlikvidovány všechny mužské kláštery u nás.

Z Želiva se stal internační tábor (1950 až 1956), kde komunistický režim zadržoval 464 kněží a řeholníků.

„Želiv má v sobě zvláštní harmonii. Harmonii mezi Bohem a člověkem a zároveň také člověka a Pána Boha. Má v sobě i tajemství lidské bolesti, což je tady obzvláště silné. Novodobá kapitola želivského kláštera se začala psát po roce 1956.

Po roce 1954, kdy se stal pobočkou psychiatrické léčebny v Havlíčkově Brodě, historické budovy silně zchátraly. Roku 1990 byl konvent obnoven. V květnu 1991 přivedl do Údolí štěstí, jak se Želivu říká, opat Bohumil Vít Tajovský řádovou komunitu, se kterou začal obnovovat klášterní život. Desítky miliónů korun plynuly do záchranu rozsáhlého areálu od roku 2010, kdy se stal klášter národní kulturní památkou. Kanonii to otevřelo možnost čerpat evropské dotace na obnovu památek. Starobylý Želiv je dnes vyhledávaným poutním místem, známým především jedinečnou přestavbou kostela Narození Panny Marie.

Kostel z první poloviny 12. století byl po roce 1375 přestavěn do gotického slohu. Největší devastace kostela přišla za dob husitských válek, opravit se ho podařilo až v roce 1462. Další stavební úpravy následovaly po vykoupení Želiva z majetku Trčků z Lípy. V roce 1712 kostel s klášterem postihl požár, při kterém kostel do základů vyhořel. Obnova v jedinečném stylu barokní gotiky byla započata v roce 1714 pod vedením Jana Blažeje Santiniho-Aichela.

Stavba byla definitivně dokončena roku 1721. Stejnou podobu si kostel zachoval

Opatský kostel v Želivu

Historická fotografie opatského domu v areálu kláštera

Želivský klášterní komplex

až do dnešní doby, zařízení kostela a chóru pochází z dob vrcholného baroka. Za zmínku stojí také vybavení opatské zámky, kde se nacházejí barokní skříně a dřevěné ostění stěn. Mimochodem ... 300. výročí úmrtí českého barokního architekta italského původu připomněla začátkem února netradiční prohlídka, která návštěvníky zavedla do kostela, ale i do jiných míst želivského kláštera.

77 Rytmus klášterního života dělá krásným řád. Serva ordinem et ordo servabit te ... Zachovej řád a řád zachová tebe.

Nejvyšším ordinářem kláštera je opat, potom je převor, zástupce opata a provizor. Mimochodem ... když klášter roku 1712 vyhořel, padly za oběť plamenům i historické portréty opatů. Krátce nato bratři, kteří tady v té době žili, sloužili jako předloha malíři, který pořizoval nové podobizny. Každý představoval některého z opatů. Jeden z nich – Ernestus (Arnošt) Morávek se pak opatem skutečně stal (1752–1774), takže ho v želivské galerii mají dvakrát – jednou jako model a jednou jako skutečného opata.

77 Premonstráti jsou řeholní kanovníci, proto je jejich život v mnohém volnější než u typických řeholníků. Klášter tvoří zázemí pro společný život a vzájemné sdílení.

Klausura neboli cela je místo, kde musí leccos vybojovat, protože do kláštera

nejde svatý člověk. V klášteře se k dokonalosti teprve dorůstá, a to vyžaduje určité zápasy a boje. Ty si musí každý s Boží pomocí probojovat sám a cela bývá svědkem těch zápasů možná nejvíc. Místnost je to nevelká ... postel, skříň, stůl, soukromá knihovna, kde nechybí Písmo svaté, náboženská literatura, ale i beletrie. Do cely řeholníka dnes samozřejmě patří počítač a další moderní vymoženosti.

Biblioteca, tedy knihovna želivského kláštera, má pohnutou historii. Když byl klášter v roce 1950 zrušen a v jeho areálu vznikl internační tábor pro politicky nepohodlné kněží a řeholníky, vyhazovali dozorcí cenné knihy značné historické hodnoty z oken do přistavených vozů. Ty je odvážely do sousední Červené Řečice do výrobní skládaného toaletního papíru.

Internační klášter připomíná od roku 2011 památník obětem komunistického režimu. Na jedné stěně v ambitech kláštera jsou ručně napsaná jména všech vězněných duchovních. Byli mezi nimi např. pozdější kardinál František Tomášek, spirituál olomouckého semináře Antonín Šuránek, někdejší provinciál jezuitů Leopold Škarek nebo viceprovinciál téhož řádu Antonín Zgarbík. V královéhradecké diecézi si připomínáme především nucený pobyt arcibiskupa Karla Otčenáška. O internaci v Želivě nemluvil rád. „*Moc se neďívaj zpátky, moc nevzpomínej. Vnímej přítomnost, hleď dopředu,*“ bylo jeho krédo. Ale tady se protínají dějiny. Minulost, přítomnost i budoucnost.

77 Klášter bratří premonstrátů je jediný obydlý mužský klášter takové rozlehlosti v královéhradecké diecézi. Římskokatolická farnost Želiv je zase nejjižnější v diecézi, je to opravdu výspa.

Želivští kněží působí v diecézi brněnské, litoměřické, pražské, českobudějovické a někteří žijí dokonce až na Slovensku. Většina jich ale pracuje pro královéhradeckou diecézi, na jejímž území se želivský klášter nachází. V pastoračních záležitostech jsou tedy vedeni biskupem Janem Vokálem. Z titulu své funkce je želivský opat podle tradice členem kněžské rady biskupství. Dva bratři momentálně působí ve funkci okrskových vikářů ... P. Benedikt Rudolf Machálik, O.Praem. v Novém městě nad Metují a P. Hrozna Pavel Adamec v Humpolci. Ke kánonii patří tři desítky řeholníků, kteří žijí v klášteře samotném nebo na farách.

77 V polistopadovém období se v čele kanonie premonstrátů vystřídali čtyři opati. Bohumil Vít Tajovský (1912 až 1999) se do milovaného Údolí štěstí vrátil po desítkách let jako téměř osmdesátiletý muž, pevně rozhodnutý navrátit klášternímu komplexu zašlou slávu. Bylo nad slunce jasné, že smělému cíli obětuje všechny svoje síly.

Opatem byl zvolen v lednu roku 1948, ve svých 36 letech byl nejmladším premonstrátským opatem. Mimo službu klášteru, ve vězení a posléze v nuceném pracovním nasazení, žil déle než mezi svými

spolubratry. V tom byla jeho duchovní síla, která je v Želivi pořád přítomná a dává mu duchovní náboj. Stejně přítomno je tam i oněch 464 kněží a řeholníků, kteří tam byli internováni a někteří také zemřeli. Jejich odkaz hovoří silnou řečí.

Usměvavá tvář, veselé oči za silnými skly brýlí, to byl opat Bohumil Vít Tajovský. Malý muž velkého ducha, hluboké víry a morální síly. V čase po Pražském jaru se nebál a snažil se kolem sebe vytvářet novou premonstrátskou komunitu. Tajně, samozřejmě, ale byl připraven na to, že až přijde svoboda, bude moci s bratry pokračovat.

Jeho poslední roky v Údolí štěstí nebyly snadné. Byl už starý muž, když znovu zakládal želivský klášter. Roku 1993 obdržel čestný doktorát teologie na řádové univerzitě St. Norbert College v De Pere v USA, roku 1996 mu byl za jeho celoživotní postoje udělen řád T. G. Masaryka. V prosinci 1999 zemřel a byl pohřben do řádové hrobky na místním hřbitově.

77 50. opatem v historii želivského kláštera byl Bronislav Ignác Kramár (1945 až 2020), rodák z Podunajské nížiny.

Během svého působení se věnoval rekonstrukci klášterního areálu, který více otevřel veřejnosti. Obnovil také tradici vaření piva, ale protože to bylo za podmínek

(Současný opat Tadeáš Spišák

nevýhodných pro klášter, jeho nástupce musel začít znovu.

Jenom na okraj ... pivovar má v Želivě tradici z husitských dob. První zmínky o vaření zlatavého moku pocházejí už ze 14. století. O tradici vaření piva svědčí i písemný popis tamního pivovarského zařízení z roku 1617. Tradice byla několikrát přerušena a po posledním požáru kláštera v roce 1907 už k jejímu obnovení nedošlo. V roce 2010 Kanonie premonstrátů založila Želivský klášterní pivovar a provedla jeho základní rekonstrukci.

Opat Bronislav Ignác Kramár vedl klášter do roku 2013, kdy rezignoval ze zdravotních důvodů. Když ve věku 74 let zemřel, byl pochován v rodné Slovenské Nové Vsi.

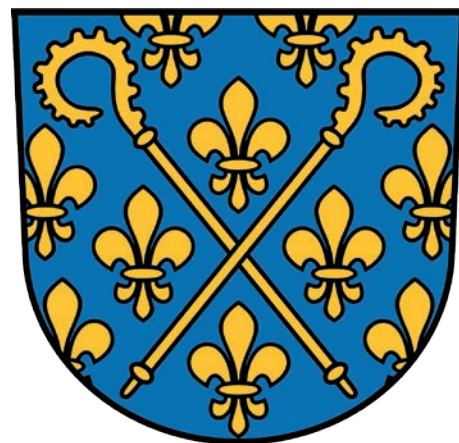
77 Opat Jaroslav Jáchym Šimek (*1952) je světooběžník, a to doslova a do písmene. Do Želiva přišel z Austrálie.

„Pan opat Bronislav Ignác Kramár, můj předchůdce, mě požádal, abych se vrátil,“ vzpomínal při jednom našem setkání. Od roku 1998 jsem tedy v klášteře působil jako provizor-ekonom. Když jsem pobýval v Sydney, byl jsem farářem pro českou emigraci v celé Austrálii a na Novém Zélandu. Dostavit se za nimi na mši svatou obnášelo třeba cestovat pět hodin linkovým letadlem. To byly úžasné zážitky. Znovu a znovu mě překvapovalo, jaký je tam hlad našich lidí po duchovních věcech.

„Bůh možná dopustí, ale nikdy neopustí. Boží mlýny, to je solidní podnik,“ uzavřel tenkrát naše setkání v klášterním kostele Narození Panny Marie. „Otevřete svá srdce a pusťte ho do svého nitra. Nebudete zklamaní, zažijete velké divy a zázraky, které dokáže jenom On.“

Funkci opata vykonával Jaroslav Jáchym Šimek do konce května 2022. Pro další funkční období už ze zdravotních důvodů nekandidoval.

77 Jeho nástupcem byl zvolen dosavadní převor kláštera P. Tadeáš Róbert Spišák, OPraem. (*1982). Na Vysočině je už téměř 20 let, takže se tam cítí opravdu jako doma.

(Řádový znak

„Moje osobní vize je, aby želivský klášter byl i do budoucna otevřený pro všechny lidi. Aby byl místem přijetí kohokoliv v jakékoliv životní situaci,“ řekl po svém zvolení s odkazem na vtělení Ježíše Krista, který „vstoupil do života Panny Marie i tehdejší společnosti, a skrze Ducha svatého do životních situací a okolností může i nadále vstupovat“. Byl by také rád, kdyby byl místem sjednocení křesťanských denominací, jak k tomu vyzývá papež František.

Každý rok hodlá opat Spišák navštěvovat farnosti, které spravují řeholníci patřící do Želiva. Proto má plán akcí a slavností, na kterých bude chtít vidět všechny bratry želivské kanonie. Jedním z dlouhodobých cílů je pokračovat v organizaci duchovních seminářů. Klášter musí přijímat poutníky, turisty, věřící i nevěřící, hledající lidi, včetně věřících z jiných církví, se kterými mají premonstrátů krásné vztahy, a pravidelně se s nimi setkávají při modlitbách za tento kraj. Na paměti má ale slova, že když dům nestaví Hospodin, marně se namáhají ti, kdo ho stavějí. Chce být otevřený k naslouchání komukoliv.

77 Premonstrátský klášter měl v minulosti, a má i dnes, tři poslání ... duchovní, kulturní a ekonomické. Jak víme z historie, kam přišli bílí bratři, tak zúrodnili kraj. Učili místní obyvatelstvo hospodařit, učili je lásce k přírodě, ke všem věcem stvořeným. Ti současní v tom pokračují, jenom jinými způsoby.

Každou první sobotu v měsíci se klášter otevírá návštěvníkům, pro které koná odpolední poutě. Pořádá také Želivské kulturní léto, prázdninové sobotní koncerty převážně vážné hudby. Sv. Norbert byl potulný kazatel, chodil světem a učil lidi evangelium. Co jiného by měl klášter nabízet na prvním místě, když ne možnost setkat se s Bohem! Proto kanonie zve na duchovní program od slavení mše svaté až po semináře duchovní obnovy. Rádi zájemce uvedou do křesťanského způsobu života udělením křtu, biřmování a svatého přijímání. Nabízí možnost předmanželských kurzů a uzavření církevního sňatku. A když přijdou těžké chvíle, jako je nemoc nebo ztráta milovaných, jsou ochotni poradit, povzbudit a doprovázet.

Premonstráti měli vždycky v minulosti svoje farnosti. ŘKF Želiv má své sídlo v prostorách kláštera. Součástí velké rodiny jsou také terciáři, tedy laické společenství přátel kláštera. Dále jsou to členové různých společenství: pro dospělé, pro děti a mládež a pro chrámovou hudbu. Nesmíme zapomenout na přibližně padesát zaměstnanců, kteří pracují v klášteře. Bez jejich práce by dnes klášter nevypadal tak, jak vypadá. *„Věra v Boha tvoří vztahy a vytváří společenství. Jsme vděční za každého, kdo hledá a chce nasytit svou duši. Protože, ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst“ (Matouš 4:4). A to chceme nabídnout. Víme, že bez Ježíše nemůžeme udělat nic, ale s Ním všechno. Přijďte mezi nás. Není*

nikdo, kdo by k nám nemohl patřit,“ čtěme na webu kláštera.

Navštívit ho je možné celoročně. V sezóně každý den, mimo ni o víkendů a o svátcích, se konají pravidelné prohlídky konventu kláštera s přilehlým kostelem Narození Panny Marie. V barokní budově opatství se nachází hotel, jehož pokoje jsou vybaveny replikami historického nábytku. Příjemné zážitky slibuje pro hotelové hosty určená klášterní lazečna, dobrou kuchyni pak klášterní restaurace.

Eva Zálešáková)

Více lze nalézt na www.zeliv.eu.

„Když se tady člověk ocitne, stojí před skutečností Božího povolání a skutečností požehnané historie nejen tohoto kláštera. Protože synové sv. Norberta jsou všude a v bílých hábitech svědčí o Boží přítomnosti a Boží lásce v tomto světě“, řekl při jedné z návštěv kláštera emeritní generální vikář královéhradecké diecéze Josef Socha.

Rajský dvůr

Klášterní restaurace s minipivovarem

Sál s bohatě štukovaným stropem a se stropními freskami

(Knižní tipy

Nakladatelství Kazda

Nové sady 988/2, 602 00 Brno
objednavky@knihykazda.cz
tel. 725 518 237, www.knihykazda.cz

John Strelecky

Kavárna na konci světa

Cesta na vytouženou dovolenou se stává exkurzí do vlastního nitra a hledáním východiska z koloběhu života a pocitu ztráty kontroly nad svým osudem. Jednoduchý příběh, který dokáže změnit život každému, kdo se v něm snaží najít své místo. *Váz., 120 s., 298 Kč*

Tessa Randau

Les, čtyři otázky, život a já

Malá lavička na lesní mýtině. Zde se matka dvou malých dětí – jejíž život je zdánlivě dokonalý, má všechno, po čem vždycky toužila, ale cítí se unavená a vyhořelá – setkává se starou dámou, která jí vypráví o „otázkách života“, čtyřech otázkách, které mají moc změnit vše k lepšímu. Osudové setkání, které navždy dá životu mladé ženy nový směr. *Brož., 128 s., 298 Kč*

Světlo svatodušních svátků

I malá skulinka v masivní zdi může prozrazovat sílu světla. To platí i pro neprůhlednost a náročnost lidského života. Někdy stačí setkání s člověkem, který nám podá ruku a usměje se a hned je všechno jiné. Jsou svatodušní svátky. Církev je slaví padesátý den po Velikonocích a my se ptáme, co znamenají pro náš, někdy únavný, všední život. Co znamenají pro život, který je ponořen do velkých zkoušek bolesti, nejistot, trápení a bezvýchodnosti.

Události svatodušních svátků hovoří o síle Božího ducha. Vyprávění apoštolských skutků o Letnicích v Jeruzalémském večeradle, kde byli shromážděni apoštolové tak, jak si to přál Zmrtvýchvstalý Kristus, je krásné a strhující. Působení Ducha Svatého je tu podáváno obrazně, ale není těžké mu porozumět. V Janově evangeliu se při této příležitosti mimo jiné také hovoří o zavřených dveřích, za kterými se ukrývali Ježíšovi učedníci ze strachu před těmi, kteří je pronásledovali. Známý filosof Sartre píše o třech lidech, kteří byli zavřeni v jedné hotelové místnosti. Zpočátku to šlo, ale za nějaký čas poznali, že jeden druhému překáží, že je pro ně uzavřená prostora nesnesitelná a že musí ven.

Nejde o to trávit život jenom za závorou. Známe náročnou přítomnost těch nejbližších. Víme o izolaci na pracovištích i jinde. Prožili jsme už pocit úplného zapomenutí, nepochopení, přehlížení. A z toho všeho se potom rodí všelijaké rezignace, nervozita a arogance. Zavřené a zabarikádované dveře jsou nesnesitelné. Svatodušní svátky nám připomínají, že takové bariéry pro Božího Ducha nic neznamenají. Vzkříšený Kristus procházel i zavřenými dveřmi. Tak nám ukazuje, že je možné vyjít právě v síle Božího Ducha z každé uzavřenosti a z každého osamění, které si člověk někdy způsobí svým sobectvím, nekázním smyslem a povrchním a nespořádaným životem sám.

Když člověk v sobě nechá působit Božího Ducha, otevře se před ním prostor nového života. Ti, kteří to poznali, zakouší ve svém nitru hluboký pokoj a mír. S Bohem se člověk setká všude tam, kde se lidé mají rádi. Tam, kde má člověk odvahu odložit všechny nesmyslné předsudky a snaží se prolomit ty bariéry, které ho dělí od druhých. Boží blízkost člověk může zachytit tam, kde lidé pokorně a upřímně usilují o ducha smíru, tam, kde se vytváří bratrské, pokojné a radostné společenství. Když přijmeme Božího Ducha, nezmění se v našem životě všechno hned. Ale přece jen se pootevře hlubší pohled na to a do toho, co je radostné, pozitivní a krásné. Člověk potom pozná, že svět není nesen silou neznámých mocností, osudem, anebo senzacemi mediálních afér, ale pozná, že protiváhou tomu všemu je síla Božího Ducha, který pomáhá člověku dívat se na svět třeba jen malou skulinkou, skrze kterou, i když není velká, vchází do naší mysli a srdce světlo, které svědčí o převaze Boha nad bídou, trápením a nejistotami.

19. květen: 180 let od založení Papežského misijního díla dětí

Papež František hovoří o dětech, které jsou zapojeny v Papežském misijním díle dětí jako o dětech, „které svými modlitbami a obětmi pomáhají potřebným vrstevníkům, a tak se stávají misionáři a svědky bratrství a sdílení.“

Sdružení Svaté dětství založil ve Francii v roce 1843 biskup Charles de Forbin-Janson. Jeho cílem je povzbudit všechny děti, aby si uvědomovaly potřeby dětí žijících v misijních diecézích po celém světě. Biskup de Forbin-Janson se vždy živě zajímal o misie. Byl skvělým kazatelem a cestoval po celé Francii a hlásal evangelium. Dostával dopisy od misionářů z Číny, kteří ho žádali o finanční pomoc na záchranu hladovějících a opuštěných dětí. Nevěděl, jak tyto prostředky získat, a tak se setkal s Pauline Jaricot, která již začala pracovat na získávání prostředků pro misijní diecéze. Poradila mu, že nikdo nemůže rozumět potřebám dětí lépe než děti. Vnukla mu myšlenku založit dětskou charitu.

V roce 1843 vyzval francouzské děti, aby pomohly zachránit děti v Číně. Požádal je, aby se staly dětskými misionáři a pomáhaly šířit radostnou zvěst. Požádal je, aby se každý den pomodlili Zdravas Maria a každý měsíc věnovaly drobnou minci na pomoc při výživě čínských dětí.

Jejich mottem bylo „**Děti pomáhají dětem**“. Francouzské děti se tohoto velkého díla ujaly a od té doby se práce misionářských dětí rozšířila po celém světě. Později se sdružení Svaté dětství přejmenovalo na Papežské misijní dílo dětí. Dnes působí ve 120 zemích a pomáhá seznamovat děti na celém světě se Ježíšem. Pod heslem „Děti pomáhají dětem“ směřují finanční prostředky na svépomocné programy zahrnující výstavbu škol, zajištění zdravotních a výživových programů a léků, školné a učební pomůcky.

Dětem v komunitách, sirotčincích, domovech pro postižené, uprchlíkům a dětem žijícím na ulici pomáhá štěrnost dětí, které chtějí všude dát poznat Ježíšovu lásku.

V rámci Papežského misijního díla dětí působí **Misijní klubka** – skupinky a společenství, kde děti pod vedením dospělých tvořivým způsobem podporují misie. Více informací k formačním aktivitám najdete na webu www.missio.cz.

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Frida Bern Andersson,
Daniel Ek, Pär Flodin

Ať žije přátelství!

Jak posílit a upevnit přátelské vztahy

V knize se dozvíme, jak zmapovat historii přátelských vztahů, vyhodnotit vlastní kvality i slabá místa, jak zjistit, co v přátelství zanedbáváme, kde jsme nejzranitelnější, jak vyhodnotit reakce ostatních, když se jim otevřeme. Dojde i na kladební odvážných otázek, schopnost odpouštění či přání bez vyžadování, najdete zde také různé techniky a cvičení. *Brož., 232 s., 399 Kč*

Debbie Tung

Introvertka chodí na terapii

Jaké to je, když se trápíte úzkostmi a depresemi? Komiksová umělkyně a známá introvertka Debbie Tung o tom vypráví ve svém novém komiksu. Jaké to je, když chcete mít pod kontrolou každý okamžik života? Když máte pocit, že jste na světě sami? Komiks ocení lidé se zájmem o psychologické komiksy, čtenáři, kteří sami zažívají úzkosti či deprese. *Váz., 208 s., 359 Kč*

Oblastní charita Červený Kostelec zve na

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

CENTRA SV. P. PIA

Při příležitosti dokončení stavby chráněného
bydlení a zahrady v areálu sociálních
a zdravotních služeb v Červeném Kostelci.

V sobotu 17. 6. 2023 od 9:00 do 17:00
Koubovka 587, Červený Kostelec 549 41

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro regionální rozvoj
Integrovaný regionální operační program

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

Štafeta naděje pokračuje

Adopce na dálku už přes dvacet let pomáhá dětem z nejhudších indických rodin získat vzdělání a tím i naději na lepší budoucnost. Diecézní charita Hradec Králové mohla díky štědrosti dárců podpořit již téměř 7000 dětí. Mnozí z absolventů jsou dnes již dospělí, samostatní a odhodlaní pomáhat dalším lidem v nouzi. Patří k nim i strojní inženýr Xavier S. D'Souza a zdravotnice Hema Priya, jejichž příběhy vám přinášíme.

Snažím se, aby byl svět lepší

Xavier S. D'Souza: Moji rodiče neměli možnost chodit do školy, přesto chtěli mně a bratrovi zajistit dobré vzdělání. Když mi bylo pět let, nastal zlomový okamžik – byl jsem přijat do projektu Adopce na dálku.

Můj dárcé mě podporoval od 1. třídy až po střední školu. Po celou tu dobu mi rodiče umožnili plně se soustředit na

studium. Když jsem dokončil strojní inženýrství, pokračoval jsem postgraduálním kurzem námořního inženýrství v Chennai. Naučil jsem se být realistou a dívat se dopředu. Rád zkoumám věci a snažím se pochopit, jak fungují. Nyní mohu vyjádřit svoje myšlenky a dělat svět lepším místem k životu.

Mnoha dětem v Indii se nedostává řádného vzdělání a pomoc dárců může tento problém do určité míry, ne-li zcela, vyřešit. Projekt Adopce na dálku mi otevřel dveře k lepší budoucnosti a sehrál klíčovou roli v mém formování. Děkuji Vám, že jste mi pomohli dosáhnout mého cíle. Doufám, že jednoho dne budu také moci pomáhat potřebným studentům.

Bez váhání jsem šla pomáhat

Hema Priya J.: Když jsem byla ve třetí třídě, moje maminka pracovala jako

uklízečka ve škole. Její výdělek nestačil na výdaje domácnosti a vzdělávání tří dětí. Tátu nemáme, ten zemřel, když mi byly čtyři roky. Každoroční finanční pomoc od dárcé mi však umožnila chodit i nadále do školy.

Vždy jsem chtěla být zdravotnicí, a proto jsem šla na střední zdravotnickou školu a pokračovala bakalářským studiem. Když během pandemie onemocnělo mnoho lidí, bez váhání jsem šla na měsíc pomáhat do covidového centra, kde jsem denně pečovala o pacienty. Dnes pracuji jako lektorka klinické výuky ve zdravotním institutu v Padmashree.

Ráda vzpomínám na prázdninové tábory, kde jsem psala dárci dopisy a užívala si pestrý program. Na tom posledním jsem vyslechla příběhy mladých lidí, kteří vystudovali a získali dobré zaměstnání. Jejich příslib pomoci dalším dětem byl velmi inspirativní. Také se postarám o vzdělávání alespoň dvou dětí.

Dejte i vy šanci indickým školákům na lepší budoucnost!

Xavier a Hema z indické Karnátaky ze srdce děkují svým dárcům za dlouholetou podporu ve vzdělávání. Foto: Adopce na dálku Diecézní charity Hradec Králové

Zapojte se do projektu Adopce na dálku® na pomoc chudým dětem v Indii. Jejich vzdělávání můžete podpořit i menšími jednorázovými či pravidelnými finančními dary. Děkujeme Vám!

Kontakt:

Adopce na dálku®
Diecézní charita Hradec Králové
Velké nám. 37, 500 01 Hradec Králové
tel.: 495 063 177
e-mail: adopce@hk.caritas.cz

Více na www.adopce.hk.caritas.cz
a facebooku: [adopce.dchhk.cz](https://www.facebook.com/adopce.dchhk.cz)

(AKTUALITY)**Daránek dětem: Připojte se i vy k jarní vlně dobrých skutků**

Pomozte, prosím, vyplnit dětské sny, zejména tam, kde bývá bytem nouze a hrozí strádání. Jarní dobročinná kampaň Daránek pomáhá dětem v nouzi, kterou pořádá Charita Česká republika **od 3. dubna do 20. května**, pomůže zejména nejmenším a nejzranitelnějším, tedy dětem z chudých rodin. V naší hradecké diecézi bude z výtěžku této sbírky podpořeno **centrum Klubík v Domově Sv. Anny pro matky s dětmi při Oblastní charitě Náchod**.

Do sbírky Daránek dětem lze přispět na účet 44665522/0800 u České spořitelny, VS 91195. Darovat můžete i QR platbou nebo online na www.daraneek.cz, kde je možné podpořit přímo Klubík Náchod, když při darování vyberete účel „Diecézní kat. charita Hradec Králové“.

Děti by si přály, aby jim Daránek přinesl deskové hry, výtvarné pomůcky a úplně nejvíc hrací prvek na zahradu, kde si s Klubíkem často hrají a soutěží. Děkujeme vám za každý příspěvek a přejeme vám radostné jaro. Více také na www.hk.caritas.cz a www.daraneek.cz.

Jana Karasová)

Tradiční jarní benefice v sedlecké katedrále vynesla 25 tisíc korun na podporu charitního projektu Noclehárna pro ženy v Kutné Hoře. Foto: Ondřej Soukup

Jarní rovnodennost v sedlecké katedrále podpořila charitní Noclehárnu pro ženy

Kutná Hora: Návštěvníci letošní Jarní rovnodennosti v sedlecké katedrále Nanebevzetí Panny Marie a sv. Jana Křtitele se slunečního paprsku osvětlujícího oltář nedočkali. Slunce zůstalo schované za mraky. Přesto děkujeme Římskokatolické farnosti v Sedlci za dar ze vstupného a dobrovolných

DARÁNEK

pomáhá dětem

www.daraneek.cz

Aby to ti nejmenší měli co nejlehčí

- ✦ Daránek je sbírka na pomoc ohroženým dětem
- ✦ Beránek Daránek dostal jméno podle darů
- ✦ Pomáhá v azylových domech, nízkoprahových centrech, dětem s hendikepem a těm, které jsou ohroženy domácím násilím
- ✦ Téměř půl miliónu korun z loňské sbírky již pomáhá dětem po celé republice

Podpořte Daránkovu výzvu

- ✦ č. ú. 44665522/0800
- ✦ QR platbou
- ✦ online na www.daraneek.cz

Děkujeme za podporu

příspěvků ve výši 25 000 Kč, který se rozhodla věnovat charitnímu Středisku Atrium na projekt „Noclehárna pro ženy“. Ta poskytne ženám bez přístřeší bezpečné a důstojné zázemí pro přespání.

V katedrále si mohli návštěvníci také prohlédnout dvě iglú, která používáme v terénu pro lidi bez domova a byla zakoupena z Tříkrálové sbírky. Někteří si je vyzkoušeli i zevnitř a zodpovídali jsme mnoho dotazů ke službám pro lidi bez domova. Za moderování akce děkujeme Davidovi Prachařovi a za hudební vystoupení kutnohorským Ambient Zephyr. Více informací na www.kh.charita.cz.

Marcela Mommersová)

Výsuvná otočná sedačka umožní klientům pečovatelské služby snadnější a šetrnější přepravu

Kutná Hora: Koncem loňského roku jsme uspěli v grantové výzvě Nadace EP Corporate Group „Doma je doma“ s projektem „Nasedat a jedeme“. Získané finanční prostředky 52 780 Kč jsme použili na úpravu jednoho z aut Charitní pečovatelské služby. Samotná úprava vozidla spočívala v zabudování výsuvného otočného sedadla a nástupního madla pro snadnější přepravu osob s omezenou mobilitou.

Našimi klienty jsou zejména senioři se ztrátou hybnosti, mnohdy zcela odkázaní na invalidní vozík. Úprava automobilu umožňuje lidem s handicapem déle zůstat ve svém přirozeném prostředí. Společně s námi se účastní společenského života a aktivizačních akcí, které pro seniory pořádáme. Více také na www.kh.charita.cz.

Marcela Mommersová)

(Při přepravě handicapovaných klientů pečovatelské služby v Kutné Hoře už pomáhá nová výsuvná otočná sedačka, pořízená díky grantu od Nadace EP Corporate Group. Foto: Marcela Mommersová

(Dobročinnou sbírku na auta pro sestřičky chrudimské domácí hospicové péče můžete podpořit na platformě Donio.cz až do konce září. Děkujeme vám! Foto: Oblastní charita Chrudim

Dobročinná sbírka na auta pro sestřičky domácí hospicové péče

Chrudim: Cílem dobročinné sbírky na platformě DONIO.CZ je zajistit pro naše zdravotní sestřičky spolehlivá auta, která jsou nedílnou součástí poskytování domácí hospicové péče. Je potřeba, abychom pro naše pacienty a jejich blízké, kteří se připravují na odchod milovaného člověka, byli k dispozici kdykoli, když se zhorší jeho psychický nebo fyzický stav.

Současnou situaci přibližuje Roman Pešek, ředitel Oblastní charity Chrudim:

„Aktuálně máme polovinu aut zdravotních sester ve stáří vyšším než 10 let, čtyři z nich dokonce 14 let. Na tyto automobily musíme několikrát ročně vynakládat vysoké částky při nutných opravách. Poptávka ze strany pacientů se neustále zvyšuje a díky uzavření Interny Chrudimské nemocnice došlo k výraznému přetížení Pardubické nemocnice a tím i ke zvýšení poptávky o naši péči.“

Záštitu nad sbírkou převzala operní pěvkyně Noema Erba, která je rodačkou z blízkého Hrochova Týnce a naši Charitu dlouhodobě podporuje také jako dobrovolnice.

Rádi bychom pro naše sestřičky zakoupili nízkonákladová a spolehlivá auta.

Finanční příspěvek lze poslat přes dárcovský portál DONIO.CZ do konce září 2023 - <https://www.donio.cz/auta-pro-sestricky-domaci-hospicove-pece>.

Za podporu děkujeme!

Více také na www.chrudim.charita.cz.

Michaela Horníčková)

(KALENDÁŘ AKCÍ

Letohrad

Den otevřených dveří v Centru pomoci cizincům

■ **12. 5. od 15 do 18 hod., Taušlova 714.** Motto akce zní „Od srdce k srdci“ a čeká vás ochutnávka ukrajinských specialit, vystoupení ukrajinských dětí, výstava obrazů a video-prezentace. Dopoledne proběhne program pro školy. Pořádá Oblastní charita Ústí nad Orlicí, vstupné je dobrovolné.

Těšíme se na setkání s vámi. Více na www.uo.charita.cz.

Hlinsko, Chotovice

Oslavy 30. výročí

Oblastní charita Nové Hradky u Skutče vás srdečně zve na oslavy 30 let svého působení.

■ **31. 5. od 12 hod., Hlinsko.** Po slavnostním zahájení a mši svaté divadelní vystoupení SASRD „Odhalení tajemství, jak je to doopravdy?“ (14:00), vystoupení ZUŠ Hlinsko (15:00), kouzelnická show (16:00) a vystoupení pěveckého sboru Vlastimil (16:30).

■ **14. 6. od 12 hod., Chotovice.** Po zahájení a mši svaté divadelní představení (14:00), taneční vystoupení Junáka Proseč (14:30), kouzelnická show (15:00), vystoupení sborů RedBlack ZUŠ Dolní Újezd a Vlastimil (16:30).

Ukázky a prodej výrobků z dílen. Občerstvení zajištěno. Více na www.novehrady.charita.cz.

Polička

Běžíme srdcem pro duši

■ **1. až 31. 5., Polička a okolí.** Oblastní charita Polička pořádá už 3. ročník benefičního běhu, tentokrát na podporu lidí s vážným duševním onemocněním v okrese Svitavy, kterým pomáháme. Připraveny jsou různě dlouhé trasy. Benefiční běh můžete podpořit darem, který poputuje do našeho nového Centra duševního zdraví.

Podořte své duševní zdraví sportem v přírodě, pomůžete dobré věci. Více na www.policicka.charita.cz/behproduci.

Hradec Králové, Slatiňany a Králíky

Putovní výstava příběhů z Indie

■ **květen / Hradec Králové** – Městská knihovna Hradec Králové, ul. Wonkova (do konce června), zveme vás také na besedu o Adopci na dálku v knihovně ve čtvrtek 4. 5. od 17 hod.; **Slatiňany** – kostel sv. Martina, biskupa; **Hora Matky Boží u Králík** – ambity poutního areálu (do konce září). Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku hradecké Diecézní charity.

Více na www.adopce.hk.caritas.cz.

ⓘ Rudolf je velmi vděčný českým dárcům za podporu jeho léčby leukémie, kterou onemocněl ve svých šesti letech. Dnes už mu je 14 let, těší se zdraví a pokračuje ve studiu. Foto: Kateřina Gužíková

Postřehy z Indie 4: Podpora zdraví

Na jedné škole ve městě Belgaum se s námi dal do řeči urostlý chlapec. Děkoval nám za pomoc a snažil se nám cosi vysvětlit. Až po chvíli nám došlo, že je to Rudolf, který s přispěním našich dárců podstoupil v 6 letech náročnou léčbu leukémie. Nedávno 14letý chlapec svůj boj se zákeřnou nemocí vyhrál. Díky tomu se může dále vzdělávat a snít o tom, že se stane inženýrem.

Rudolfův příběh ukazuje, že samotná podpora vzdělávání někdy nestačí. Nemohou-li děti chodit do školy z vážných zdravotních důvodů, podporuje Diecézní charita Hradec Králové už od roku 2013 jejich léčbu prostřednictvím projektu Podpora zdraví. Kvalitní zdravotní péče v Indii totiž obvykle není bezplatná a chudé rodiny si ji nemohou dovolit.

Tímto bychom rádi poděkovali všem dárcům za příspěvky určené na léčbu sedmileté Nikithy, která také nedávno onemocněla leukémií a nyní bojuje o život. Doposud se nám podařilo získat finanční dary, které pokryjí její léčebné výlohy až do srpna. Léčba Nikithy je dlouhodobější povahy a měsíční náklady činí v přepočtu 4 tisíce korun. I nadále Vám budeme nesmírně vděční za jakýkoliv příspěvek na léčbu vážně nemocných dětí, mezi které patří i Nikitha. Dary můžete posílat na sbírkové konto **1387434288/2700** s variabilním symbolem **54000**.

Více o projektu Podpora zdraví najdete na webových stránkách www.adopce.hk.caritas.cz.

Charitní domov Mendryka

Od 1. ledna 2023 Farní charita Litomyšl nově provozuje Charitní domov Mendryka, který je určen všem, kteří svůj život zasvětili službě v církvi a dnes se nemohou z důvodu věku nebo snížené soběstačnosti postarat o sebe sami.

30.

v ý r o č í o d z a l o ž e n í

Farní charity Litomyšl

NEDĚLE 28. KVĚTNA

9.00 MŠE SVATÁ
KOSTEL POVÝŠENÍ SV. KŘÍŽE V LITOMYŠLI

TĚŠÍME SE, ŽE NAŠE VÝROČÍ PŘIJDETE
OSLAVIT SPOLU S NÁMI.

UBYTOVÁNÍ PRO STUDENTKY
VYSOKÝCH A STŘEDNÍCH ŠKOL
HRADEC KRÁLOVÉ

SALESIÁNSKÝ DOMOV MLADÝCH

U NÁS NAJDETE:
RODINNÉ PROSTŘEDÍ,
DOBRÉ PODMÍNKY
PRO STUDIUM
A KŘESŤANSKÉ HODNOTY

Nabízíme: ubytování v jednolůžkových, dvoulůžkových a třílůžkových pokojích. Klidné prostředí pro studium, individuální přístup, společné oslavy a aktivity.

Možnosti: lidsky růst, stávat se zodpovědnou, hledat smysl života, hledat a prohlubovat vztah k Bohu.

K dispozici: studovna, knihovna, kuchyň, společenský sál, kaple, klavír, zahrada, hřiště, WiFi, zastávka MHD před domem.

NAJDETE NÁS: DENISOVO NÁM. 172,
500 04 HRADEC KRÁLOVÉ
Mob. 731 625 923, sdmhk@volny.cz,
www.sdmhk.cz
Provincie kongregace Dcer P. Marie
Pomocnice (sestry salesiánky)

